

BREZJE

KRALJICA SLOVENIJE
prosi za nas!

MARIJA POMAGAJ, Odrješnikova in naša mati, ti znamenje upanja in tolažba potujočemu božjemu ljudstvu! — Skozi vso našo zgodovino smo čutili tvojo materinsko roko. Od nekdaj te je naše slovensko ljudstvo častilo kot Pomočnico kristjanov ter se v miru in vojni z zaupanjem zatekalo k tebi. — Priporočamo ti danes sebe, naše družine, naše rojake širom po svetu, našo Cerkev in našo domovino. Pomagaj nam, da bi postali kras slovenskega naroda in neutrudni delavci za pravičnost, mir in ljubezen v svetu. — MARIJA POMAGAJ, ostani z nami in prosi za nas! Amen.

Pokojni škof LENIČ

THOUGHTS
LETO-YEAR 40

NOVEMBER
1991

misli 40 LET

Naslovna slika: Stari del pokopališča Rookwood v Sydneyu, ki tudi piše svojo zgodovino priseljencev.

+ + +

TOPOT me je pa IBM-elektronski pisalni stroj pošteno zafrknil: kar tri različne vrste črk s slovenskimi znaki č ž š so se mi pokvarile skoraj naenkrat. Precej je bilo muke, da sem člankom sam dodajal "strešice", kot pravimo tem nadznakom črk naše abecede. Upam, da bo dovolj čitljivo in po tej razlagi tudi s potrpežljivostjo sprejeto. Bom pa le moral slejkoprej presedljati iz IBM na računalnik, se mi zdi. IBM je že prenehal s temi elektronskimi pisalnimi stroji in rezerva črk bo kmalu pošla. Kaj potem, jih ne briga. Pomagaj si sam . . .

Gornje sem pisal kot upravnik, naj zdaj še kot urednik nekaj povem. Dobil sem novi Slovenski kalendar 1992, ki ga v Ljubljani izdaja Izseljenska matica. V drugo se tu ne bom spuščal, eno pa me je le pošteno dregnilo. V članku Rozine Švent "Slovenski tisk v zdomstvu po letu 1945" je avtorica poleg drugih netočnosti razglasila naš melbournski VESTNIK kot "osrednji list" Slovencev v Avstraliji. Odločno protestiram in bi tudi, če bi ne bil urednik MISLI. Nimam nič proti Vestniku, a je glasilo SDM z nekaj sto naročniki. Res je poskušal biti glasilo Slovencev v Avstraliji, uspelo pa mu ni. MISLI so bile prve in so s svojimi 2150 izvodi še vedno na vodilnem mestu. Resnici na ljubo je to povedano, da se pogreška ne bo ponavljala in zavajala pisce o nas. Zanima pa me, odkod izvira podatek.

— Urednik in upravnik

misli

(THOUGHTS) — Religious and Cultural Monthly in Slovenian Language. — Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji. — Ustanovljen (Established) leta 1952. — Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia. — Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji. — Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE 19 A'BECKETT ST., KEW, VIC. 3101 — Tel. (03) 853 7787 — Poštni naslov: MISLI, P.O. BOX 197, KEW, VIC. 3101 — Naročilna za leto 1989 (Subscription) \$ 8.—, izven Avstralije (Overseas) \$ 18.—; letalsko s posebnim dogovorom. — Naročilna se plačuje vnaprej. — Poverjenstvo MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji. — Rokopisov ne vračamo. — Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema. — Za članke objavljene s podpisom odgovarja pisec sam. — Stava in priprava strani (Typing and lay out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 — Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3056. Telephone: (03) 387 8488

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštnina v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I) je došel iz ZDA in je spet naprodaj. Žal je drugi del pošel in nove izdaje najbrž ne bo. — Izdal Slovenian Research Center of America — Cena 12.— dolarjev.

SLOVENSKO SLOVSTVO — BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) — A. L. Ceferin (ed.) — Cena 11.— dolarjev.

SLOVENSKE NARODNE PESMI — SLOVENIAN FOLK SONGS — A. L. Ceferin (ed.) — Cena knjižice z audio - kaseto vred 6.— dolarjev.

ANGLEŠKO—SLOVENSKI in SLOVENSKO—ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi, žepna izdaja. — Komac - Škrlič — Čakamo nove pošiljke.

OBRISI DRUŽBENE PREOSNOVE — Knjiga esejev Dr. Marka Kremzarja (Argentina) o preosnovi družbe. — Cena 10.— dolarjev.

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. — Cena vsem trem delom skupaj 12.— dolarjev. Čakamo nove pošiljke.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. del. — Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh zajetnih knjig skupaj je 40.— dolarjev. (Posamezne knjige: 7.—, 9.— in zadnja 28.— dolarjev.)

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSLEM, I. del. — Odlična študija razvoja dogodkov 1941 — 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos, izdala Samozaložba v Rimu. Cena 13.— dolarjev.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika v Angliji Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 2.— dolarja.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjave prič o teharških dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. — Cena 2.— dolarja.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Opisuje Tomač Kovač, prica pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. — Cena 2.— dolarja.

PISMA MRTVEMU BRATU (cena 12.— dol.), topli spomini na brata; **PRED VRATI PEKLA** (cena 8.— dol.), o zaporih po vojni - F. Sodja CM

VOJNA IN REVOLUCIJA — Roman Franka Bčkviča na 708 straneh je izšel v Argentini — Cena broširani knjigi je 15.— dolarjev.

ČASOMER ŽIVLJENJA — Avtobiografska razmislijanja je zapisal Lev Detela, Avstrija. Knjiga je izšla v Argentini — Cena 13.— dolarjev.

CERRO SHAIHUEQUE — Pisatelj je naš argentinski planinec Vojko Arko in to ni njegova prva knjiga o gorah. — Cena 10.— dolarjev.

božje
misli
in
človeške

Leto
40
Št.
11

NOVEMBER 1991

- Obraz ljubezni in resnice
— V.K. v "Nedelji" — stran 257
- Adventni venec — pesem
— Milka Hartman — stran 258
- Sprijaznimo se z drugačnim
svetom! — Dr. Andrej Fink
v ljublj. "Slovencu" — stran 259
- Sin slovenske matere —
ameriški predsedniški kandidat
— Dr. Edi Gobec — stran 260
- Matica naših pokojnih 1990-91
— stran 263
- Med praznovanjem in vojno (II.)
— P. Niko — stran 265
- Stanislav Rapotec — 80-letnik
— P. Ciril — stran 267
- Pot brez konca — pesem
— France Balantič — stran 268
- Središče svetega Cirila in Metoda
Melbourne—P. Bazilij — stran 269
- Ko korenin se zavemo . . .
17. mladinski koncert, Canberra
— P. Niko — stran 271
- Slovenija, veš? — pesem
— Draga Gelt — stran 275
- Središče svetega Rafaela, Sydney
— P. Valerijan — stran 276
- Premakljivi svečnik — konec ro-
mana — Lojze Kozar — stran 278
- Naše nabirke — stran 278
- Slovenija v vrtincu ujm
— Iz "Naše luči" — stran 280
- Središče svete Družine, Adelaide
— P. Janez — stran 281
- Izpod Triglava — stran 282
- Z vseh vetrov — stran 283
- Kotiček naših mladih — stran 284
- Križem avstralske Slovenije
— stran 285

Obraz ljubezni in resnice

NOVEMBER . . . Kakšen bo? Turoben in meglen, ali pa s soncem posijan, odet v zlato in škrlat? Bo to čas smrti ali samo umiranja? Čas zadnjega slovesa ali zrelega poslavljanja?

"Brezumni svet plakaje toži, ko pade cvet duhteči roži. . ." poje pesem. Počemu? Ze prihodnjo pomlad se bo vsak cvet posebej odel v svoje novo oblačilo, drevje bo znova vzbrstelo in ozelenelo, zemlja bo zadisala in vzknila novo življenje. Živali bodo sledile klicu narave, ki jih bo vabila na svatovanje. V naravi smrti ni.

Kaj pa človek, ki mu je Bog — začetnik življenja — ustvaril telo in duha? Kam na pot, sprašuje naš pesnik Gregorčič, ko njegovega telesa strta ilnata bo ječa? Kam, ko duhu poženó peroti?

Tebi hitel bo naproti,
da énkrat tvoj obraz bi zrl,
da zrl bi sončnojasno lice,
obraz ljubezni in resnice!

Ali je to romantično sanjarjenje trpečega pesnika ali ljubitelja narave, ki živi v tesni povezanosti z njo, ali modrovanje filozofa?

Lahko vse to, za kristjana pa je nesmrtnost in večnost življenja življenjska stvarnost, s katero živi tukaj na zemlji.

Kako bi bilo pri srcu materi, ki je pri porajanju novega življenja tako tesno povezana z Bogom, če bi jo v trenutkih, ko prvokrat drži v naročju svojega otroka in se naslaja ob pogledu na drobceno, čudovito ustvarjeno bitje, hromila misel, da je to življenje obsojeno na propad, na večno smrt? Ali bi se ob rojstvu otroka sploh lahko resnično razveselila?

Kako bi bilo pri srcu ženi, ki jo je neminljiva božja ljubezen združila z možem, če bi živela ob njem z mislijo, da se bo s smrtjo ta ljubezen za vedno končala?

Kako bi bilo pri srcu očetu, ki s ponosom možkega spremelja razvoj svojega otroka, če bi mislil, da bodo vsa ta spoznanja, ki jih z očetovsko modrostjo in ljubeznijo potrpežljivo posreduje otroku, že čez nekaj let skupaj z otrokom trohnela v zemlji?

In kako bi bilo pri srcu sinu, ki se zazre v zguban, dobitljiv obraz starke — svoje matere, ali v upognjen hrbet svojega očeta, če bi mislil, da jim je po smrti namenjeno plačilo za njih trud, skrb in ljubezen — tam nekje za zidom vaškega pokopališča in nič več?

Največja bolezen danes ni bogastvo ali tuberkuloza, temveč občutek, da si nezaželen, da se nihče zate nihče ne meni. Največje zlo je pomanjkanje ljubezni, ljubezni do bližnjega; najhujša je tista strašna brezbriznost do soseda, ki životari ob robu ceste, izkoriščen, bolan in ubog . . . /Mati Tereza/

Nemogoče! mora reči sleherni kristjan. Tak konec življenja ni vreden človeka! Za večnost smo rojeni, tja gre naša pot!

V delavnico sem Tvojo zrl . . . a smrti nisem uzrl nikjer. Smrti ni! Ostaja le umiranje, poslavljanje in z njima v zvezi seveda trpljenje, bolečina, tesnoba, strah . . . vse to kot dragocena vstopnica v neznano gotovost. To verujemo končno zaradi besede Njega, ki je edini v zgodovini človeštva lahko o sebi dejal: JAZ SEM VSTAJENJE IN ŽIVLJENJE! KDOR VAME VERUJE, BO ŽIVEL, TUDI ČE UMRJE!

V. K.

Nad mizo visi nam
adventni venec —
za štiri svečke
zeleni lesteneč.

Lučka za lučko
prižiga v večerih
ob mislih na praznike
roka verna.

Lepa je ura večerna,
ko rožni venec
družina plete,
vanj zvezdice kreše
za jaslince svete.

ADVENTNI VENEC

Božič prihaja . . .

Iz naše družine
lesteneč nastaja,
ko topla nam srca
se zvijajo v sveče,
da bodo se vžgale,
ko ustne žebrale
bodo in pele hozana. —

Hvalimo Gospoda,
saj vžgal nam je
zvezdo božične sreče!

Milka Hartman

SPRIJAZNIMO SE Z DRUGAČNIM SVETOM!

SLOVENCİ smo v preteklem letu, predvsem v preteklih mesecih, naredili korake takega pomena, da se jih še docela ne zavedamo. Razumsko sicer to spoznavamo, vendar nam še ni prišlo v kri, ki bi vsemu organizmu posredovala kvalitetno drugačne občutke in tudi drugačna gledanja na nas same. V nekaj dneh smo zamenjali državne znake, proglasili in proslavili samostojnost, jo uspešno branili in dejansko že dosegli delno priznanje Evrope, ki nas je na Brionih vzela pod svoj dežnik.

Dejstvo, da smo sneli z droga sramotilni madež rdeče zvezde, ki je s tem dejanjem neslavno izginil s slovenskega javnega življenja in odšel tja, kamor spada, ter ga zamenjali s čistimi slovenskimi barvami, in da smo samo nekaj ur zatem bili napadeni prav od tiste rdeče zvezde, ki je blestela na čeladah agresorske okupacijske vojske, danes jasni pogled najbolj kratkovidnemu. To dejstvo pa osvetljuje ne samo našo prihodnost, temveč meče svojo luč tudi na našo preteklost.

Preveč smo namreč slišali v zadnjem času mnenj, ki postavljajo tezo, da nas krila petinštiridesetletne preteklosti lahko ponesejo v svetlo pluralistično prihodnost in da med eno in drugo ni diskontinuitete. Dogodki pa sami kažejo smer razvoja in obenem dajejo razlago za nazaj, ki pa seveda nima nič opraviti z omenjeno tezo. Ti dogodki, milo rečeno, vsaj neprijetno dregajo v nos vse tiste, ki na kakršen koli način še hočejo vztrajati na pozicijah uradne preteklosti zadnjih petinštirideset let. Čeprav se tako iz trte vijejo vse mogoče interpretacije in jim hočejo dati neke vrste intelektualni prizvok, dejstva sama v Sloveniji, v ostankih Jugoslavije in v zadnje čase celo v Sovjetski zvezi (že bivši) dovolj zgovorno kažejo na naravni tok življenja, ki iz sebe izloča vse tiste nezdrave elemente, ki še zastrupljajo njihov vsakdan.

Bivša Sovjetska zveza in razplet dogodkov v njej povedo, da je tudi tam, v sami matici, konec rdečega fašizma. Strmoglavile so ga ljudske mase, tiste, ki naj bi baje od nje največ dobile. Mnogi so na romunski način izrezali srp in kladivo, v naslednji fazi pa je sploh izginila rdeča zastava in sedaj na slikah oz. video-poročilih vidimo samo zastave narodnosti. Komu-

nistična partija pa se ni "prenovila", tudi ni zamenjala svoje barve za modro in rumeno, temveč so jo kratkotalo razpustili oz. prepovedali.

Mi v Sloveniji se pa še vedno sprenevedamo in gledamo drugam, kot da se vse to nas ne tiče. Pod pretevo ohranjanja vrednot borbe proti fašizmu ohranjamoznake, imena, motive in gesla rdečega fašizma in s tem kažemo na svojo kratkovidnost in anahronizem. Če se Slovenci v tem zgodovinskem trenutku in ob tem enkratnem urejanju v svetu ne bomo osvobodili miselne kategorije iz neposredne preteklosti, bomo s tem pokazali, da se nismo ničesar naučili in da sploh ne znamo stopiti v korak današnjega sveta. Ostali bomo na nivoju Castrove Kube ali rdeče Kitajske, tiste, ki je na trgu Tienanmen s strojnicami preprečila poskus različnega mišljenja in pluralnosti. Tako kot je z univerze v Ljubljani že izginil Edvard Kardelj, tako mora izginiti "Titova cesta", "Kardeljeva ploščad", razni spomeniki sredi Ljubljane itn. Slišimo in vidimo, kako v bivši Sovjetski zvezi pometajo z Leninovimi kipi in jih z neusmiljeno ihto mečejo v ropotarnico zgodovine. Slovenci pa podobno ropotarnico, prav tako polno stare šare, še vedno povzdigujemo v naše nacionalno nebo in ostajamo zunaj današnjega časa.

Težka preteklost zadnjih desetletij se je tako zarisala v nas, da kar ne moremo iz svoje kože. Tako mnogi ostro ocenjujejo komunizem in njegovo tiranijo, v isti sapi pa pravijo npr. "naša preteklost je častna in čista". "Naša"? Čigava? Tistih, ki so v prejšnjem sistemu vladali, ali tistih, ki so bili vladani? Mnogi še vedno menijo, da je t.i. NOB pod monopolnim vodstvom Komunistične partije bil nekaj pozitivnega, partija sama in njena ideologija pa nekaj zavrženega. Ali je mogoče oboje ločevati? Mar ni petinštiridesetletna partijska ekskluzivnost posledica tistega, kar je med staliniistično revolucijo in po njej dosegla in počela? Agresija jugoslovanske "ljudske" armade proti Sloveniji ob osamosvojitvi je večini Slovencev odprla oči, toda še vedno ne toliko, da bi videli, da JLA ni postala okupacijska šele ob sedanjem napadu, ampak da je bila

okupacijska že vse od maja 1945 sem. Mnogi še danes tega zaključka ne naredijo, verjetno zato ne, ker je prejšnji sistem, čeprav brutalen, predstavljal le neke vrste lupino, pod katero so se, paradokсно, čutili varne. Sedaj pa zgoraj omenjenih zaključkov ne zmorejo, čeprav jih imajo na dlani.

Kočljiv je ta naš slovenski trenutek. Da bi vsa ta naša petinštiridesetletna preteklost, v kateri je več ali manj tudi moje življenje, življenje povprečnega Slovenca, da bi vsa ta preteklost bila res tako močno prizadeta? . . . Ne, to bi pomenilo vendar negacijo samega sebe, ki sem v tej preteklosti totalno ali delno živel. Kar ne da se mi, da bi obsojal, kot da ne bi hotel,

da mi popolnoma razvežejo oči. Morda tega niti prenesel ne bi. Premočan je ta šok!

In vendar, kar sprijaznimo se! V drugačnem svetu živimo kot pa je bil včerajšnji! Sprijaznijo naj se s tem tisti, ki so izgubili ne samo položaje, temveč celo smisel življenja ob padcu fašizma rdeče zvezde. Sprijaznimo se pa s tem tudi vsi tisti, ki nikoli nismo malikovali te miselne, politične in dejanske spake in si to sedaj tudi upajmo povedati. Sedaj živimo v drugačnem svetu in moramo ravnati ter govoriti njemu primerno. Če bi tega ne storili, sami sebe ne bi bili vredni, o prihodnosti pa sploh ne bi smeli govoriti.

DR. ANDREJ FINK
v ljubljanskem "Slovcu"

SIN SLOVENSKE MATERE AMERIŠKI PREDSEDNIŠKI KANDIDAT

KO se Slovenci v domovini približujejo uresničenju svojih stoletnih stremeljenj, da bi bili na svoji zemlji svoj gospod, je razveseljivo, da se tudi rod slovenskih izseljencev in njih otrok čudovito lepo uveljavlja doma po vsem širnem svetu — od Švedske, Kanade in Amerike do Argentine, Avstralije in Tasmanije. Tako so n.pr. Slovenci po zanesljivih podatkih Slovenskega ameriškega raziskovalnega centra (Slovenian Research Center of Amerika), ki je letos junija sredi prezasutosti od dela praznoval svojo 40-letnico, poklonili Ameriki poleg množic odličnih delavcev, kmetov in obrtnikov še dolgo vrsto izumiteljev, znanstvenikov, umetnikov in vsakovrstnih znamenitnikov — med slednjimi vsaj devet škofov, dva federalna senatorja, tri guvernerje, sedem federalnih kongresnikov (poslancev), šest admiralov in sedem generalov. Majhen slovenski narod je poklonil tudi prvega izseljenskega in slovanskega nadškofa Kanadi, Avstraliji pa njenega prvega izseljenskega in neanglošškega zveznega senatorja, a Nemčiji Bismarckovega naslednika in prvega slovanskega državnega kanclerja — načelnika takrat najmočnejše države v Evropi. Tistim tujcem, ki še imajo predsodke do Slovencev in vsem domačim "umetnikom pljuvanja v lastno skledo" je treba jasno povedati, da vse to prav nič ne diši po "narodu pastirjev", pač pa — vsem našim pomanjkljivostim navkljub — priča o visoki zmožnosti in izjemno lepih uspehih tistega slovenske-

ga naroda, ki je o njem angleški literarni zgodovinar De Bray zapisal, da je "majhen po številu, a velik po duhu".

Letos sredi septembra pa smo pri Centru dobili najprej časopisni izrezek od znane urednice in narodne delavke v Chicagu Corinne Leskovar in kmalu nato še telefonski klic Vinka Lauterja, vodilnega Slovenca v Barbertonu. Oba vira sta nas opozorila na slovensko poreklo zveznega senatorja TOMA HARKINA, ki je razglasil svojo kandidaturu za predsednika Združenih držav Amerike. To je omogočilo takojšen postopek raziskovanja in preverjanja in zdaj lahko z vso zanesljivostjo posredujemo naslednje, za vse Slovence nad vse razveseljive podatke. Thomas ali "Tom" Harkin je v resnici sin slovenske matere in se svojega slovenskega porekla dobro zaveda ter ga tudi brez obotavljanja javno priznava.

KDO JE TOM HARKIN

Senator Harkin, eden sedanjih ameriških demokratiških predsedniških kandidatov, se je rodil 19. novembra 1939 v vasi Cumming, Iowa, kot sin irskega rudarja Patrika in slovenske matere Francke.

Obiskoval je katoliško srednjo solo (High School) najprej v Dexterju in potem v De Moines, Iowa. Od najnežnejše mladosti je opravljal vsa mogoča dela: raznašal je časopise, razvažal coca-colo, delal kot gradbe-

ni delavec itd. Pozneje se mu je posrečilo dobiti od mornarice šolnino, da je lahko študiral najprej za inženirja, kot oba njegova starejša brata, nato pa je predsedal na politične vede in jih uspešno dokončal leta 1962. Zanimalo ga je vedno tudi letalstvo in od leta 1962 do 1967 je bil pilot velikih prevoznih letal v Vietnamu.

Ko se je vrnil v Ameriko, je v Washingtonu postal pomočnik kongresnika Neala Smitha, po večerih pa je študiral pravo na Katoliški univerzi Amerike. Leta 1972 je Tom kot demokrat prvič kandidiral za kongresnika v svojem domačem močno republikanskem okraju in je volitve izgubil. Ni pa izgubil svoje značilne korajže in vztrajnosti. Dve leti pozneje je postal spet kandidat in je z lahkoto zmagal. Odslej so ga znova in znova izvolili v kongres, vse do leta 1984, ko je postal zmagoviti kandidat za zveznega senatorja, kamor je bil leta 1991 ponovno izvoljen.

Kot liberalni politik Trumanovega in Humphreyevega kova (in treba je poudariti, da si ameriški in slovenski liberalizem nista kaj prida podobna) je Harkin služboval v vrsti važnih odborov, najbolj pa je znan kot pobudnik in avtor zakonodaje "Americans with Disabilities Act", ki je prvič izdatno zagotovila vrsto pravic in ugodnosti telesno ali duševno prizadetim državljanom. Vseskozi je bil znan kot borec za pravice malega človeka, delavcev in lastnikov manjših kmetij, ki so mnogokrat kljub trdemu delu družin propadale, medtem ko je država podpirala veleposestva mogočnih multimilijonarjev. Kot ljudski politik, ki bolj kot kdor koli doslej kritizira politiko predsednika Busha, je Harkin eden tistih, ki bi mu po mnenju nekaterih opazovalcev morda le uspelo zagotoviti zmago nele sebi, ampak tudi Demokratski stranki, ki je po porazu predsednika Carterja vse šibkejša v primeri z Reaganovimi in Bushevimi republikanci. Čas bo pokazal, ali bo naš slovenski irski Amerikanec v hudi tekmi za demokratsko imenovanje in za predsednika uspel. V vsakem slučaju pa postaja Harkin osebnost z vedno močnejšim vplivom v ameriški politiki — po desetletjih prvi ljudski tribun, ki mu uspeva razgibati in prepričati množice in ki se ga najhujše bojijo predvsem ameriški bogataši, saj le-ti po Harkinovo največkrat vse preveč jemljejo in vse premalo nudijo narodu.

SLOVENSKA MATI PRESEDNIŠKEGA KANDIDATA

Harkinova mati je bila iz Suhe pri Škofji Loki. Tam se je 30. septembra 1896 rodila Jakobu Berčič in materi Mariji r. Jugovec. Dopisovala si je z domačinom Valentinom Brelihonom, ki jo je povabil za sabo v Ameriko, kamor je prišla leta 1921 in postala njegova žena. Rodili so se jima trije otroci: Frank, Marija Ana in Silvija. Leta 1928 je oče Valentin umrl, ko je bil naj-

ZDA
senator
Tom
Harkin

starejši otrok, sin Frank, komaj pet let star.

Uboga slovenska vdova Francka je trdo garala, da bi preživela otročiče in sebe. Naslednje leto pa jo je zasnil irski rudar, katoličan Patrik Harkin. Poročila sta se ter si kupila majhno posestvece, ki pa sta ga v času velike gospodarske depresije spet izgubila. Takrat sta se iz kraja Spring Hill preselila v Cumming in dobila začasno zatočišče pri Patrikovi materi, kjer so vsi živeli v grozni prenatrpanosti in uboštvu, da so tako prve tri hčerke kmalu po rojstvu umrle. Oče Patrik je končno le dobil delo v rudniku premoga, a ko so rudnik leto po Tomovem rojstvu zaprli, je postal dninar in mizar. V zakonu so se Francki in Patriku poleg umrlih treh hčerk v nekoliko boljših razmerah rodili še trije sinovi: John leta 1933, Charles leta 1935 in najmlajši Thomas (ali Tom) leta 1939. John in Charles sta postala ugledna inženirja, Tom pa politik in sedanji kandidat za predsednika Združenih držav Amerike.

Mati Francka, ki je doma govorila delno slovensko in delno angleško, je postala leta 1939 ameriška državljanica. Trdo je garala na majhni kmetijici, ki sta si jo spet kupila s Patrikom. Tam je ta slovenska trpinka v tujem svetu januarja 1950, zadeta od možganske kapi, komaj 54-letna umrla, ko je bilo Tomu le dobrih deset let.

Kam z otrokom, ki bi bil še tako zelo rabil ljubečo mater? Najprej ga je vzela k sebi v Rock Falls, država

Wyoming, ena polsester iz prvega Franckinega zakona. Tam je Tom nastopil svojo prvo službo raznašalca časopisov v revni, pretežno zamorski sosesčini. Pozneje se je preselil k drugi polsestri v Dexter, Iowa, po prvem letu srednje šole pa nazaj v domačo hišico, ki sta jo bila s svojimi rokami zgradila Patrik in Francka. Povedali smo že, kako se je Tom zgodaj naučil zagrabiti za vsako delo in kako je končno srečno doštudiral in postal pilot, uslužbenec v kongresu, kongresnik, senator in zdaj kot krona vsemu tudi kandidat za predsednika mogočnih Združenih držav Amerike. Vmes se je leta 1968 poročil z Ruth Raduenz, doma iz kmečkega naselja Vesta v Minnesoti. Zdaj imata dve hčerki, petnajstletno Amy in devetletno Jenny.

Pa še nekaj senatorjevih spominov v slovenskem prevodu:

"Mama je morala biti varčna. Ko se je spomladi končala šola, nismo več smeli nositi cvetličev, da bi se prehitro ne izrabili. Imeli smo velik vrt in sadovnjak. Nabirali smo sadje in mama ga je vkuhavala. Hiša je bila majhna — le kuhinja in dve sobi, bila pa je vsa podkletena. In v kleti smo imeli krompir in korenje, zelenjavo in sveže sadje ter veliko zalogo marmelad, vkuhanega sadja in sočivja. Čeprav je bila mama, ki je imela težave z angleščino, vedno prezasuta z delom, si je vzela čas za vsakega izmed nas otrok. Kolikokrat sva šla skupaj nabirat slive in jagode! Pozneje smo imeli tudi kako kravo mlekarico, prašičke in kokoši.

Mama je napravila domač sir ter maslo in spominjam se tudi kolin. Kuhala je na starem železnem štedilniku, ki je imel ob strani kotel za vročo vodo. Bila je zelo dobra kuharica in pekla je najboljši kruh in poptice, kar sem jih kdaj jedel v življenju."

Končno še par zanimivih vrstic iz dolgega in ljubeznivega pisma, ki sem ga dobil od Tomovega brata Johna in svakinje Jean:

"Tom in njegova žena Ruth sta bila okrog 1977 ali 1978 v Sloveniji. Obiskala sta rojstni kraj Tomove matere Francke, Suho pri Škofji Loki, in s sabo v Ameriko sta prinesla steklenico žganja od jabolk z jablan, pod katerimi se je nekoč igrala Tomova mama Francka. Bratranci, sestrične in drugi sorodniki so ju zelo gostoljubno sprejeli tako v Škofji Loki kot tudi v Ljubljani, kjer zdaj živijo . . .

Naj dodava, da sta nam Vaše ime in organizacija dobro znana. Pred leti smo kupili več izvodov Vaše knjige 'Slovenian Heritage' zase in kot božična darila za Karla in Toma Harkin. Z užitkom smo prečitali tudi Vaš spis 'Myths and Facts about Slovenia'. Hvala za vse in naše najboljše želje Slovenskemu raziskovalnemu centru v Ameriki. Kako čudovit dan bo, ko se bo končala sedanja tragedija Slovenije in Hrvaške!"

In kako čudovit dan za vse Slovence je bil 15. september 1991, ko je sin slovenske matere trpinke postal kandidat za morda najpvlivnejši politični položaj na svetu — za predsednika Združenih držav Amerike!

DR. EDI GOBEC

V imenu Avstralske slovenske konference so se dne 10. oktobra v Canberri srečali s predsednikom avstralske vlade Marjan Kovač (predsednik ASK), Elica Rizmal (SNS Vic.) in Florian Falež Jr. (SNS Canberra), na sliki na desni. G. Bob Hawke je bil s strani ASK že drugič obveščen iz prvega vira o naši rodni domovini Sloveniji.

MATICA NAŠIH POKOJNIH

OD NOVEMBRA 1990 DO NOVEMBRA 1991

V lanski Matici pokojnih jih še ni bilo . . . Le kdo od nas bo prišel v prihodnje?

Če zaslediš, da rojaka, umrlega v zadnjem letu, ni v seznamu, nam prosim sporoči, da ga vstavimo kasneje. Le tako bo Matica naših pokojnih čim popolnejša.

RAČIČ IGNAC

r. 3. 9. 36 – nekje na Hrvaškem
+ 7. 11. 90 – Salisbury (A), SA

OREHOV MIHAEL

r. 23. 9. 29 – Ljubljana
+ 13. 11. 90 – Sydney, NSW

BLAŠKO ALBIN

r. 2. 7. 35 – Dol-Premeja
+ 16. 11. 90 – George Town, Tas.

ZITTERSCHLAGER ALBINA

r. Vraja

r. 16. 2. 03 – Škofja Loka
+ 23. 11. 90 – Sunshine (M), Vic.

OSOLNIK VINKO

r. 9. 8. 35 – Celje
+ 28. 11. 90 – Canberra, ACT

KATIČ MARIJA r. Kovačič

r. 9. 10. 10 – Šentrupert na Dol.
+ 1. 12. 90 – Hawthorn (M), Vic.

PEER MARGITA r. Kreth

r. 30. 3. 18 – Ciklos, Vojvodina
+ 4. 12. 90 – Auburn (S), NSW

JUG VINCENC

r. ? (26 let) – Sydney, NSW
+ 21. 12. 90 – blizu Taree, NSW

BRESKVAR FRANC

r. ? 1927 ali 1928 – Ljubljana
+ 30. 12. 90 – ? Qld.

MUGERLI SILVESTER

r. 31. 12. 23 – Želinje
(Marijino Celje nad Kanalom)
+ 12. 1. 91 – Concord (S), NSW

SATLER MIHAEL

r. 5. 10. 40 – Mičelj pri Krapini
+ 13. 1. 91 – Ivanhoe (M), Vic.

KOBAL IVANKA r. Nusdorfer

r. ? (88 let) – Gabrje pri Dutovlju
+ 19. 1. 91 – Annandale (S) NSW

BURLOVIČ FRANK

r. 25. 10. 30 – Račice
+ 22. 1. 91 – East Keilor (M), Vic.

KURI ANA r. Novak

r. 1. 7. 06 – Sv. Anton v Slov. gor.
+ 22. 1. 91 – Ivanhoe (M), Vic.

KOVAČ RADA FRANČIŠKA r. Pirč

r. 24. 11. 26 – Loke, Zagorje ob Savi
+ 27. 1. 91 – New Castle, NSW

VOVK APOLIN

r. 23. 7. 20 – Miren
+ 2. 2. 91 – Heidelberg (M), Vic.

GRGURIČ MIRKO

r. 28. 12. 39 – Osredok pri Podsr.
+ 3. 2. 91 – RMH, Melb., Vic.

RECEK KATARINA r. Zver

r. 26. 9. 40 – Odranci, Prekm.
+ 5. 2. 91 – W. Sunshine (M), Vic.

ŽUŽEK PALMIRA r. Pribac

r. 6. 12. 45 – Sergaši (Koprsko)
+ 10. 2. 91 – Wooden Valey (C),
A. C. T.

JAMŠEK ROSE r. Zwolensky

r. ? – Filipovo (Krašek), Bačka
+ 12. 2. 91 – Parramatta (S), NSW

GJORI MARIJA r. Trajber

r. 7. 6. 38 – Dobrovnik, Prekm.
+ 22. 2. 91 – Blacktown (S), NSW

VUGA LEOPOLD

r. 29. 10. 04 – Kozana, Gor. Brda
+ 23. 2. 91 – Mt. Hawthorn (P), WA

BREŠKON RUDI

r. 2. 7. 30 – Borjana pri Kobaridu
+ 1. 3. 91 – Parramatta (S), NSW

PFEIFER JOŽEF

r. 23. 3. 20 – Trbovlje
+ 2. 3. 91 – Waratah (NC), NSW

URŠIČ BOJAN

r. 8. 8. 16 – Gorica
+ 10. 3. 91 – Melbourne, Vic.

ČURIČ ŠTEFAN

r. 25. 9. 41 – Trnje, Prekm.
+ 22. 3. 91 – RMH, Melb., Vic.

DOLJAK IVAN

r. 29. 8. 25 – Grgar
+ 23. 3. 91 – ? Canberra, ACT

MELINK IVAN

r. 17. 6. 28 – okolica Gorice
+ 2. 4. 91 – Blacktown (S), NSW

KAVČIČ DORE

r. 11. 4. 30 – Bač (Knežak)
+ 11. 4. 91 – Melbourne, Vic.

TAVČAR ANTON

r. 10. 4. 14 – Maribor
+ 12. 4. 91 – W. Footscray (M), Vic

RANDJELOVIČ Mimi r. Gramc

r. 3. 4. 22 – Mrzlava bas pri Brežicah
+ 16. 4. 91 – ? Adelaide, SA

AVČIN STANE

r. 10. 12. 35 – Palčje na Prim.
+ 17. 4. 91 – Brisbane, Qld.

SRNEC ANICA

r. 1. 7. 39 – Gibina
+ 22. 4. 91 – London, Anglija

BIRSA - ŠKOFIČ IRENA

r. 20. 9. 61 – Melbourne, Vic.
+ 24. 4. 91 – Ljubljana

KARBIČ DUŠAN

r. 9. 2. 16 – Ormož
+ 24. 4. 91 – Westmead (S), NSW

NOVAK MIRO

r. 27. 10. 13 – Trst
+ 24. 4. 91 – Henley Beach (A), SA

KOŠAK ZOFIJA r. Horvat

r. ? 1937 – Hrastje,
Mota pri Radencih
+ 8. 5. 91 – Kingswood (S), NSW

PENCA MIROSLAV

r. 11. 1. 34 – Novo mesto
+ 8. 5. 91 – Weston (C), ACT

NIKOLICH ANTON
r. 7. 7. 20 – Kočevje
+ 12. 5. 91 – Fairfield (S), NSW

REBULA INGEBOG r. Stain
r. 2. 6. 26 – Berlin, Nemčija
+ 15. 5. 91 – Hornsby (S), NSW

VADNJAL FRANC
r. 14. 2. 28 – Zagorje na Pivki
+ 24. 5. 91 – Avondale Hts. (M) Vic.

VULETIČ ŠTEFAN
r. 29. 7. 36 – Sobranje
+ 31. 5. 91 – Darlinghurst (S), NSW

KOZOLE MILAN
r. 20. 1. 28 – Dobrova pri Krškem
+ 11. 6. 91 – Broadmeadows (M),
Vic.

SUŽNIK IVAN
r. 14. 1. 26 – Dvorjane pri Mar.
+ 13. 6. 91 – ? Adelaide, SA

LAH TEREZIJA por. Neubauer
r. 21. 9. 31 – Ptuj
+ 17. 6. 91 – Norlane (G), Vic.

KEŠ IVAN
r. 22. 10. 23 – Knežak
+ 21. 6. 91 – Caulfield (M), Vic.

CENČIČ MARIJA r. Komonjar
r. 30. 8. 18 – Robedišče pri Gorici
+ 25. 6. 91 – Erina, NSW

KUSTEC ANA r. Žmaj
r. ? 1903 – Zg. Bistrica, Prekm.
+ 18. 7. 91 – Nambour, Qld.

FRANKOVIČ MATILDA r. Nedok
r. 3. 9. 17 – Bučkovci pri Ljutom.
+ 24. 7. 91 – Camperdown (S),
NSW

FATUR IVAN
r. 24. 2. 25 – Trnje na Prim.
+ 26. 7. 91 – Kilsyth (M), Vic.

PLAHUTA FRANC
r. 30. 12. 22 – Sp. Laže (Poljčane)
+ 1. 8. 91 – W. Footscray (M), Vic.

PRASSEL ZOFIJA r. Semelič
r. 17. 12. 18 – Nabrežina pri Trstu
+ 15. 8. 91 – Kew (M), Vic.

ŽUGIČ JOE
r. 8. 8. 74 – Melbourne, Vic.
+ 19. 8. 91 – Kew (M), Vic.

PERSICO FRANCKA r. Logar
r. 4. 9. 37 – Vrčica pri Il. Bistr.
+ 26. 8. 91 – Berri, SA

KLEMEN (ČIČ) FRANK
r. ? 1934 – Maribor
+ 21. 9. 91 – Loch Sport, Vic.

MAJERLE JOŽE
r. 5. 8. 22 – Stari trg ob Kolpi
+ 21. 9. 91 – Gold Coast, Qld.

KAMBIČ MARIJA r. Vertel
r. 1.5.39 – Podgraje pri Ilirski B.
+ 27.9.91 – Petersham (S) NSW

KRIŽNAR MARIJA r. Peruzin
r. 15.11.1904 – Dolnji Zemon
+ 27.9.91 – Lidcombe (S) NSW

VUCHICH MARIJA r. Nazzia
r. 6.5.17 – Zadar
+ 27.9.91 – Petersham (S), NSW

LANGOF IVAN
r. 3. 5. 19 – Sv. Lenart
+ 1.10.91 – Auburn (S), NSW

ŽELE RAFAEL
r. 25. 7. 32 – Parje pri Pivki
+ 8. 10. 91 – Surrey Hills (M), Vic.

KOZLOVIČ STANKO ANTON
r. 10. 3. 30 – Trsek pri Kopru
+ 20. 10. 91 – Woodville (A), SA

GIANESI (JASNIČ) LIVIO
r. 19. 7. 29 – Ločnik blizu Gorice
+ 25. 10. 91 – Camperdown (S),
NSW

TEH IMEN NAŠA MATIČA
MRTVIH ŠE NI OBJAVILA:
V nov. 89 je po pomoti izpadel
UMEK MIRKO
r. 23. 8. 14 – Komen
+ 1. 11. 88 – W. Footscray (M), Vic.

NEMARIČ IVO
r. 9. 9. 1914 – Petrčane pri Zadru
+ 27. 4. 88 – Dandenong (M), Vic.

MICHELLI REGINA r. Renner
r. 22. 8. 21 – Ljubljana
+ 10. 6. 81 – Coburg (M), Vic.

CVELBAR ALOJZ
r. 7. 6. 30 – Celje
+ 18. 6. 90 – Murwillambah, NSW

WEST (KLANJŠEK) HEDVIKA
r. Serne
r. ? 1908 – Boštanj ob Savi ?
+ 27. 8. 90 – Bayswater (M), Vic.

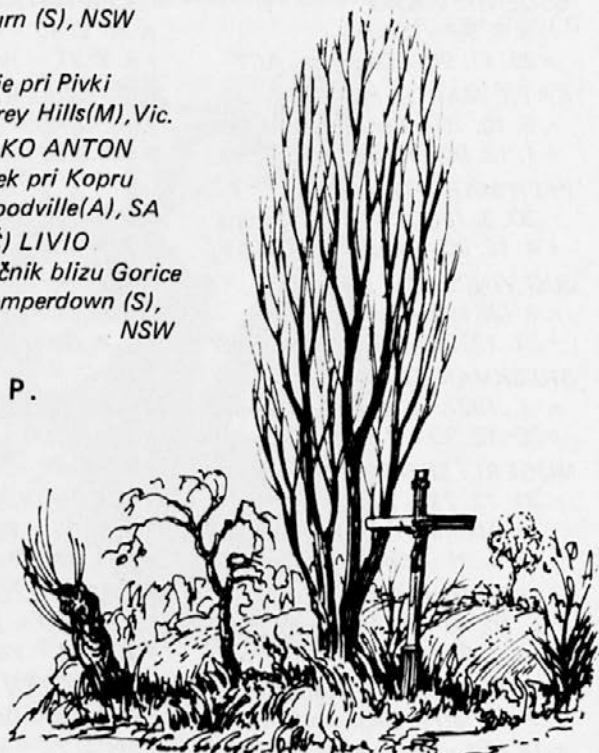
PERKO VINKO
r. 12. 12. 07 – Ihova
+ 18. 10. 90 – Maribor (na obisku)

BORŠTELJ DANIJEL (DANČI)
r. 28. 3. 43 – Branik (Rihenberg)
+ 29. 10. 90 – Melbourne, Vic.

R. I. P.

G O S P O D , DAL SI JIM OKUŠATI V TEM ŽIVLJENJU TRPKOST ODHODA V TUJINO IN BOLEČINO DOMOTOŽJA PO RODNI ZEMLJI – NE PUSTI JIH ZDAJ LOČENE OD TEBE IN VEČNE DOMOVINE, KI SI JO PRIPRAVIL PRI SEBI ZA SVOJE VERNE! SPOMNI SE POSEBEJ TISTI, KI SO MED NAMI UMRLI, PA NIMAJO NIKOGAR, KI BI SE JIH SPOMINJAL – BODI JIM MILOSTLJIV!

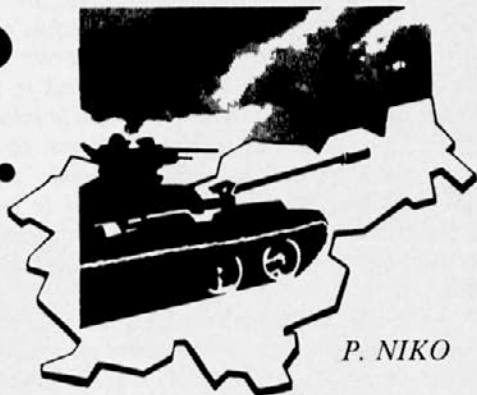
PROSIMO TE , USLIŠI NAS!

Med praznovanjem in vojno

II.

P. NIKO

NEGOTOVOST se je vlekla v nedogled in nihče ni iz te godlje videl rešitve. Začeli so posredovati narodi Evropske skupnosti, vendar neuspešno. Ker so po premirju letala armade kršila dogovor in si dovolila celo prelete nad ozemljem sosednjih držav, pa seveda zaradi izredno uspešne obrambe naše Teritorialne obrambe, postaja premirje s podpisom Brionske deklaracije resničnost. Neprestani pogovori, pa obtožbe, pa zopet pogovori – in to vse do novice, ki ji najprej ni nihče verjel: da se namreč vojska v naslednjih treh mesecih umakne iz Slovenije. Kdo še verjame generalom? Najprej umik, da bi pokorili Hrvatsko, nato pa verjetno zopet močan in premišljen udar na Slovenijo. Take misli so se pletle po glavah slehernega rojaka v domovini. Nato pridejo še opazovalci ES, ki naj bi nadzorovali premirje. Vojska se res začne umikati. Na mejnih prehodih in stražnicah ostanejo samo slovenski cariniki, policaji in Teritorialna obramba.

Cestne barikade so se začele umikati "španskim jezdecem": zloženim on cestah in križiščih. Začno tudi odstranjevati posledice agresije in kar je najpomembnejše: odpira se mi potepanje po moji ljubi domovini, ki jo sedaj opazujem in občudujem v novi, neponovljivi luči. S prijatelji ugotavljamo da Slovenci nimamo domovine samo radi, ampak smo vanjo naravnost zaljubljeni.

Skoraj po treh tednih prekladanja po Ljubljani vzajemem poštarstvo torbo s pismi avstralskih rojakov rojakom ter poskušam loviti izgubljeni čas. Takoj na začetku spoznam, da bo nemogoče obiskati vse, četudi sem obljubil. Zato načrtujem prave kampanjske turneje. Skladovnica zaupanih pisem se počasi znižuje, z njimi pa odpravim zame doslej neznane dele dežele pod Triglavom.

"Katrc", kot imajo doma navado imenovati Renault 4, brzi iz kraja v kraj, preko ravnin in gričev, ter pridno beleži prevožene kilometre. Preko Vršiča pokaže tudi svoja leta in proti vrhu začne klockotati voda v hladilniku. K sreči pokaže tudi svojo žensko potrpežljivost ter odločnost in le nekako pridriha do vrha prelaza, kjer se odpira čudovit pogled na primorsko stran pred menoj in gorenjsko za hrbtom. Saj človek ne ve, kam bi gledal, kaj bi bolj občudoval. Nad menoj se dvigujejo čudovite divje gmote Prisojnika in nepregledna melišča Mojstrovke. Spomnim se Zupan-

čičevih besed, da je to "okameneli zanos naroda", ki je v preteklih dneh postal živ in se povzpel še više.

V Semiču v Beli krajini se srečam s Plutovimi iz Melbourn. Prejšnji dan je Frances v škofjski kapeli v Ljubljani iz rok nadškofa Šuštarja prejela zakrament potrjenja – sveto birmo. Dekletce nikakor ne more pozabiti, da nadškof – kljub dvakratnemu poskusu – ni mogel pravilno izgovoriti njenega imena. Kakor koli je poskušal, je prišla vedno Francesca namesto Frances. Razložil sem ji, da jo je nadškof gotovo podražil in je bilo to ljubkavalno ime. S Plutovimi smo se hitro dogovorili za skupno potepanje po dolini Soče. Čez nekaj dni smo začeli uredničevati načrte. Naselili smo se v Plužni pri Bovcu v prijetni hiši moje sestrične. V dveh dneh in pol smo bili pod Mangartom ter občudovali iz višine dva tisoč metrov Belopeška jezera; sama reka Soča s svojo enkratno barvo nas je pripeljala prav do svojega izvira; zopet čez Vršič, tokrat s Plutovim avtom, skozi Kranjsko goro do Mojstrane, kjer se obrnemo v dolino Vrat. Po dvanajst kilometrih se ustavimo pri Aljaževem domu ter krenemo peš do velikega planinskega klina v podnožju severne stene Triglava. Iz objema mogočnih skalnih sten Triglava in sosedov odbrzimo na Bled in Bohinj – šele v soju zvezd se vrnemo v Bovec. Naslednji dan se poslovljamo z besedami, da se snidemo v Novi Štifti na praznovanju 350-letnice božjepotne cerkve.

Nekaj dni pred Veliko mašo ali praznikom Marijinega vnebovzvetja sem se napotil k Novi Štifti. Priprave so bile v polnem teku, kar mrgolelo je ljudi, ki so z veseljem pospravljali, krasili, kuhali in pekli, da ja ob praznovanju ne bi bilo kaj narobe. Srečaval sem stare prijatelje, s katerimi smo preživljali leta velikih obnovitvenih del. Zadovoljen sem se razgledoval naokoli in videl, da obnova nikakor ni obtičala – prav nasprotno. Kljub veliki gospodarski krizi je uspelo p. Viliju

– sedanjemu predstojniku – veliko postoriti.

Vsak po svoje smo nestrpno pričakovali glavno slovesnost. Nekateri so razmišljali, če je vse dobro pripravljeno, drugi spet, kaj še manjka. Meni pa se je uredničevala dolgoletna želja in postajala resničnost: biti v teh dneh na koščku zemeljskega raja.

Duhovna priprava na jubilejni praznik je, ob precejšnjem obisku, lepo potekala. V zraku je bilo čutiti, da se ljudje od težav in stisk pretekle vojne, pa od gospodarske krize in pomanjkanja, obračajo pod okrilje Matere Marije, ki na Brinovem griču že cela tri stoletja in pol varuje in brani, tolaži in razveseljuje, vliva pogum in nas vabi, da odkrivamo božjo ljubezen krog nas.

Na predvečer praznika se je zbrala velika množica ljudi. Iz ribniške in sodraške strani sta se ob molitvi in petju vili procesiji. Tik pred mašo so bili vsi v skrbeh, kajti z neba je začelo rostiti; vse pa je bilo pripravljeno, da bo maša, ki jo bo vodil škof Kvas, na prostem. Gospod škof me je vprašal, kaj mislim, pa sem mu odvrnil, naj bo brez skrbi, kajti Mati božja bo že svoj plašč razgrnila in bomo na suhem celo mašo in procesijo. Tik pred začetkom maše se je dež ustavil. Čeprav so ljudje plašno pogledovali proti oblakom, se ni med mašo in procesijo prav nič zgodilo. Ko so romarji odhajali iz Nove Štifte, so se pa nebeske zatvornice odprle, da iz avta nisi videl pedenj pred seboj. Gospoda škofa je zanimalo, kako sem vedel za vreme, pa sem mu odvrnil češ: Mati božja bo pa že znala poskrbeti, da bo slovesnost v njeno čast lepo uspeła.

Ko se je nebo umirilo, ni bilo časa za spanje. Tokrat sem bil prvič pri Štifti brez skrbi za naslednji dan, zato sem šel s prijateljem na obisk. Zaklepetali smo se pozno v noč, saj je bilo toliko stvari, ki so zanimale druge ali pa mene. Ob vračanju sem ustavil avto, ko se je pred menoj odprl pogled na razsvetljeno lepoticno vrh hriba – našo božjepotno cerkev. Enkratno je to svetišče, kot svetilnik kaže ljudem pot in pogled nanj ti vlije v dušo nekaj, kar je težko izreči. Svetloba zvezd je začela pronicati skozi raztrgane oblake, naznanjajoč jasno jutro in lep dan.

Ljudje so se od ranega jutra zgrinjali k Novi Štifti, saj je bila prva maša že ob šestih. Vodil jo je kranjski dekan, rojak iz vasi Sušje. Letošnji frančiškanski novomašnik p. Pepi Lebreht je maševal ob osmi uri, zadnjo mašo, dopoldne ob desetih, so dodelili meni. Toliko ljudi še nisem videl na ta praznik pri Novi Štifti ob dopoldanskih mašah. Vedeli smo, da se bo popoldne ob štirih pri nadškofovi maši gotovo zbrala nepregledna množica. Že dopoldne pa sem se razveselil Plutovih, ki so držali besedo in za ta praznik poromali k Novi Štifti.

Že ob tretji uri so se začele valiti proti Novi Štifti dolge kolone vozil, da so se naša pričakovanja zares

urešničila. Vernikov se je zbralo kot še nikoľi dosedaj. Poleg nadškofa Suštarja nas je maševalo še okrog dvajset duhovnikov. Vse je bilo zelo lepo pripravljeno in je potekalo nemoteno, kar je pomagalo vsem, da smo sodelovali zbrano in pobožno, kot se za tak kraj in slovesnost spodobi. Med množico je bilo razveseljivo videti mlade fante in dekleta ter mlade družine z otroki, kar kaže, da ljubezen in povezanost z Materjo božjo pri Novi Štifti nikakor ne ugaša, ampak ravno nasprotno. Nadškof je v svoji pridigi množico navduševal za krščanske in splošnočloveške vrednote. V ljudi je nadpastirjeva beseda vlivala zaupanje v božjo pomoč in ljubezen do nebeske Matere Marije. Po maši, pri kateri so prepevali združeni zbori sodraške in ribniške župnije ter štiftarski zbor, se je med petjem litanijskih razvila procesija, ki ji ni bilo konca: ob povratku prvih do cerkve je ostalo tam več kot dvakrat toliko ljudi. Vse slavje je bilo res enkratno doživetje. Ker so vse snemali na video, sem tik pred odhodom iz domovine dobil pet zelo lepih video-kaset. Veselje tega jubileja je še v pozne nočne ure odmevalo po Brinovem griču ter se razlegalo v domove vse ribniške doline.

Ostalo mi je še nekaj dni, ki sem jih izkoristil za slovo od domačih in prijateljev. Opazoval sem rojstne težave novorojene države, iz katere so se umikale dolge vlakovne kompozicije vojaške opreme. Nihče od nas, kljub slutnji, ni imel pojma, koliko orožja in municije je imela jugoslovanska armada v Sloveniji. Temni oblaki, ki so se ves čas zbirali nad sosednjo državo Hrvaško, so v zadnjih dneh pred mojim odhodom izbruhanili v strašen in uničujoč vihar, ki mu moderna zgodovina ne najde primerjave.

Po dveh mesecih sem odhajal iz preizkušane domovine – samostojne in neodvisne države, republike Slovenije, gospodarsko obubožane, od vojne razbite, v ljudeh pa pokončne in ponosne.

Z razmišljanji in primerjanji o lepoti ali pretresljivosti mojih počitnic me je jeklena ptica vračala v deželo pod Južnim križem, kjer sem pričakoval enak ponos in enako trdnost svojih rojakov.

Ali so se moja pričakovanja uresničila? Ostaja upanje in pot med praznovanji in vojno.

Nova Štifta

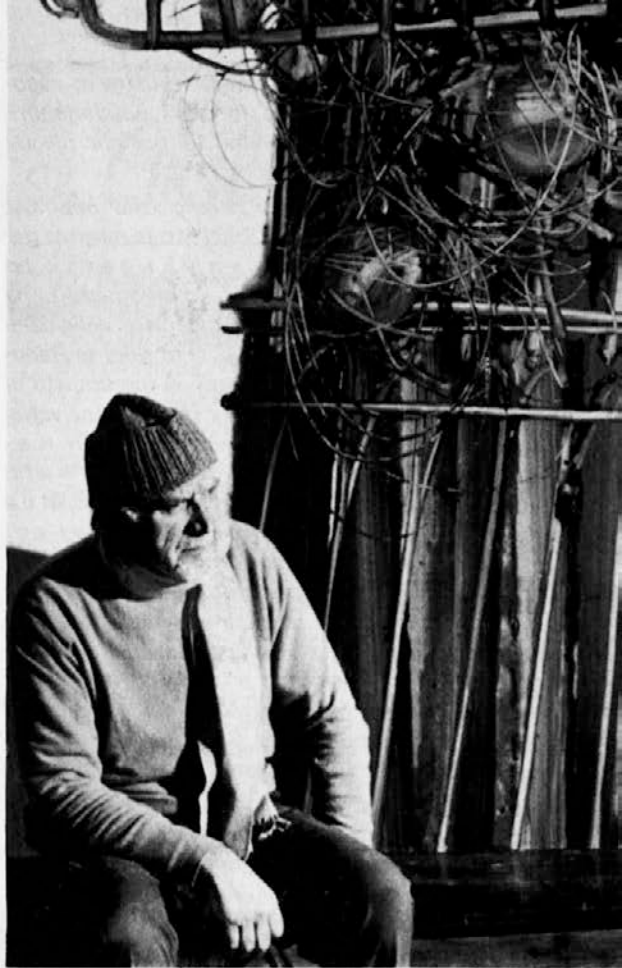
Stanislav Rapotec 80-letnik

NA god svetega Frančiška Asiškega, 4. oktobra letos, je slikar STANISLAV IVAN RAPOTEC dopolnil osemdeset let ustvarjalnega življenja. Rojen je bil dne 4. oktobra 1911 v Trstu, kot prvorojenec očetu Ivanu in materi Mariji r. Ivančič. Otroštvo je preživel v Trstu, v Ljubljani ter Škofji Loki. V Ljubljani je leta 1931 maturiral na Trgovski akademiji, nato pa se je vpisal na ekonomsko-komercialno visoko šolo v Zagrebu (1932–1938).

Kot funkcionar različnih študentskih organizacij je Rapotec veliko potoval po svetu in se seznanjal s svetovno umetnostjo. Tako so se pričeli prvi koraki na poti, ki mu je bila usojena. V aprilu 1941, po nemškem napadu na Jugoslavijo, so Rapotca ujeli Nemci. Po treh dneh jim je pobegnil in se v Splitu pridružil tajnim organizacijam, ki so se začele pripravljati na odpor proti okupatorju. Za vzpostavitev zveze z jugoslovansko vlado, ki je bila tedaj v Jeruzalemu pozneje pa v Kairu, so določili Rapotca. V sodelovanju z Narodnim odborom v Ljubljani se je prek Zagreba, Beograda, Sofije in Carigrada prebil na Srednji vzhod ter vzpostavil zvezo z jugoslovansko vlado v emigraciji in zavezniškimi oblastmi. Iz Carigrada naprej, kjer je dobil nove dokumente, pa vse do današnjih dni izvira napaka v zapisu letnice njegovega rojstva: 1913. Ta letnica se dosledno napačno ponavlja v vseh leksikonih, razpravah in člankih o Rapotcu kot leto njegovega rojstva. Zato so tudi Misli pisale o Rapotcu – sedemdesetletniku leta 1983 in ne leta 1981.

V Kairu je bil Rapotec dodeljen Obveščevalnemu oddelku jugoslovanske vojske na Srednjem vzhodu. In tu se začne njegova "jamesbondovska" pustolovščina. Šef jugoslovanske obveščevalne službe, major Popović, je v poročilu o Rapotčevem služenju zapisal: "Izredno pogumen, discipliniran, pameten vojak, pošten, lojalen državljan. Rapotec je opravil najdragocenejša opravila za jugoslovanske avtoritete z izpolnitvijo prej omenjenih nalog."

Dne 10. januarja 1944 je napredoval v čin kapetana in ko so se oktobra istega leta pripadniki bataljona opredeljevali za odhod k Titovim enotam v domovini, se je v soglasju s svojimi nazori in spoznanji odločil, da ostane. V Egiptu se je formirala nova jugoslovan-

Stanislav Rapotec ob eni svojih umetnin

ska vojaška enota, v kateri je kot poveljnik čete služil v sestavi britanskih sil na Srednjem vzhodu, v glavnem na področju Sueškega prekopa, vse do demobilizacije leta 1948. Ko je bil postavljen na izbiro, kje naj začne novo življenje, se je odločil za Avstralijo.

V deželi "Down Under" Rapotec spozna svoj poklic. Izsušena prostranstva Južne Avstralije so ga tako spominjala na leta, preživeta v puščavi Palestine. Novo okolje in spomin na prehojeno pot sta Rapotca napotila k barvam, čopiču in platnu. Od leta 1948 do 1955 je živel v Adelaidi.

Znani kritik Laurie Thomas je zapisal: "Leta 1955 je Rapotec presenetil Sydney in Sydney je presenetil njega. Razvoj je prešel v ustvarjalno eksplozijo. Rapotec, ki ga poznamo danes, se šele popolnoma razvije po prihodu v Sydney. Pojavi se nenadoma, z razpetimi krili. . . vse, kar je ustvaril od takrat naprej, je bilo narejeno z drznostjo, s hitrostjo in zagonom viharja."

Soočiti se z Rapotčevo umetnostjo, pomeni soočiti se z njegovim življenjem. Njegove slike so kakor odmevi njegovih doživetij, premišljevanj; so odgovor iz-

zivu arhitekture in glasbe, verskega izkustva in nagovora narave. Njegove močne forme s poudarjenimi potezami ter močnimi barvami so postale njegov podpis.

Za samega Rapotca, pa tudi za religiozno umetnost v Avstraliji je pomembno leto 1961, ko je njegovo delo *Premišljevanje na veliki petek* po mnogih iskrivih razpravljanjih prejelo prvo nagrado na najpomembnejšem nagradnem natečaju religiozne umetnosti Blake Prize v Avstraliji. S to sliko se Rapotec uveljavi pot vodilni abstraktni ekspresionistični slikar v Sydneyu. Rapotec slika v izbruhu doživetja. Potovanje po Evropi odmeva v njegovih mnogih *Katedralah, Procesijah*. V šestdesetih letih nastanejo slike *Via Crucis, Križanje, Mea Culpa, Prislovesni maši v cerkvi sv. Marka, Telovo* in mnoge druge.

Rapotčeve slike so že pred letom 1973 visele po vseh svetovnih galerijah in v zasebnih zbirkah. Avstralska veleposlaništva v Washingtonu, Parizu, Moskvi, avstralsko predstavništvo pri OZN v New Yorku – povsod tod imajo več Rapotčevih del. Ko je papež Pavel VI. leta 1973 ustanovil Galerijo moderne religiozne umetnosti, je bilo Rapotčevo delo *Corpus Christi in Seville – Telovov Seville* izbrano, da z dvema drugima avtorjema predstavlja moderno religiozno umetniško ustvarjanje Avstralije

in Oceanije. Rapotčeva slika zdaj visi v sobi, ki je pod oltarjem Sikstinske kapele, na prizidku k steni, ki jo krasi Michelangelovo delo.

Repi, kakor ga kličejo prijatelji, je prejel za "napeve svojih potez" – kakor bi lahko tudi označili njegovo umetnost – več priznanj in nagrad. Leta 1989 mu je avstralska vlada podelila veliko državno odlikovanje Member of Order of Australia za zasluge na področju umetnosti. Leta 1990 je postal tudi član viteškega reda sv. Janeza Jeruzalemskega.

Stanislav Ivan Rapotec je z močjo barve in potez uresničeval svoje življenje ter tako širnemu svetu, kjer je potoval, delal, razstavljal ali predaval – spregovoril tudi o deželi, ki jo še vedno nosi v globini srca: Rapotec je avstralski in slovenski slikar. O tem pričajo Slovenik v Rimu, Dom v Tinjah na Koroškem, slovenski verski in kulturni centri v Sydneyu, Melbournu in Adelaidi; galerija Kostanjevica na Krki ga tudi že predstavlja. Leta 1990 je sodeloval na skupinski razstavi ob Srečanju v moji deželi v Galeriji Dolenjskega muzeja v Novem mestu. Letos (1991) pa je prvič samostojno razstavljal v galeriji Equrna v Ljubljani. Na večer praznovanja osamosvojitve Republike Slovenije, 26. junija, nekaj ur pred začetkom vojne, je razstavo odprl minister za kulturo Andrej Capuder.

Mojstru Stanislavu Rapotcu ob njegovi osemdesetletnici: Bog Vas ohranjaj in blagoslovljaj!

P. CIRIL BOŽIČ

Stanislav Rapotec pred svojo sliko v vatikanski Galeriji moderne religiozne umetnosti med razgovorom s papežem Pavlom VI. (1973.)

Na desni sliki stoji zdaj že pok. Rapotčeva žena Andrée de Boise.

POT BREZ KONCA

Reci mi, mati, besedo,
besedo v slovo,
vidiš me zadnjokrat,
mene več k tebi ne bo.

Pokropi me z blagoslovljeno vodo,
da najdem vsaj konec poti,
mati, jaz pojdem duše iskat,
mati, tja, kjer jih ni.

France Balantič

NAJPREJ najlepša hvala vsem naročnikom, ki ste se odzvali na prilogo o našem Domu počitka m. Romane v Kew. Doslej se je vrnilo 72 v zadnjih MISLIH priloženih darilnih listov z darovi od vseh strani Avstralije in celo eden iz Amerike. Prišlo je tudi nekaj novih prijav. Tem sporočam, da bodo v kratkem dobili tiskano Prijavnico, ki jo bodo morali izpolniti in vrniti. Te uradne nujnosti zahteva država.

Naj kar v začetku povem, da delo pod vodstvom gradbenika Jožeta Golenka zelo lepo in hitro napreduje. Sredi decembra bo končano, potem pridejo preko počitnic na vrsto le še malenkosti, da bo Dom čim bolj domač in prijeten za bivanje. Otvoritev bo po počitnicah, najbrž ob koncu januarja ali začetku februarja. Osebe za to slovesno dejanje še nismo izbrali. Čim bo kaj gotovega, boste pravočasno obveščeni po MISLIH, tukajšnji Slovenci pa po možnosti tudi pismeno oz. po etničnem radiu. Osebnost sem samo vesel, da se to naše veliko delo bliža uresničitvi. Bogu bodi zahvala!

+ **Walkathon**, vsakoletna prireditelja – udeleženci hoje skoraj 12 kilometrov za Dom nabirajo denar od sponzorjev – je bila letos šele na tretjo novembrsko nedeljo. Tretja septembrska je bila namreč letos zavzeta za blagoslovitev Doma po škofu Pirihu. Topot smo nabrali za Dom počitka m. Romane spet lepo vsoto \$5,630.32, za kar se udeležencem (pa tudi njihovim sponzorjem) iz srca zahvaljujem. Walkathon je bil vsa leta od početka v septembru leta 1976 prireditelja naše mladine z geslom MLADINA SPOŠTUJE STAROST. Nekateri starejši so se seveda pridružili. Ravno za naše leto, ko Dom končujemo, pa je bilo med 31 udeleženci – polovica odraslih. Ne vem za vzrok, a mladi so letos opustili to svojo edino letno karitativno akcijo. Pa sem od njih pričakoval še več sodelovanja zdaj, ko se ponasajo s svojo "Slovensko mladinsko skupino". Zato pa še lepša zahvala tistim mladim, ki so hodili, četudi se še vedno upravičeno sprašujem o vzroku nesodelovanja ostalih.

Med udeleženci pod 25 let starosti je največ nabral **Silvo Crtalič** iz Geelonga (\$380.50), drugo nagrado je dobil naš ministrant **Simon Grilj** (nabral \$205.-), tretja pa je bila **Tanja Kutin** z vsoto \$163.50. – Od udeležencev nad 25 let starosti pa je zopet odnesla nagradno mesto **sestra Maksimilijana**, ki je nabrala letos \$2,222.92. Sestra zasluži res še posebno omembo, pohvalo in zahvalo. Že vrsto let je nihče ne prekosi v gorečnosti za uspeh te naše "mladinske" prireditve.

+ Tokrat ni krstov, so pa zato poroke na vrsti: Dne 19. oktobra sta se v melbournski stolnici sv. Patrika poročila **Martin Pirc** in **Anne Margaret Crusi**, oba rojena že v Avstraliji. Martin je bil rojen v Coburgu in krščen v tamkajšnji farni cerkvi sv. Pavla, nevesta pa je

sv. CIRIL in METOD

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,

Fr. Niko Žvokelj, O. F. M.,

SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,

Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 853 8118 in (03) 853 7787

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne

Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101

Tel.: (03) 853 9874

rojena v East Melbourne in krščena na fari sv. Družine v Mt. Waverley. – Dne 26. oktobra pa sta si pred našim oltarjem svetih Cirila in Metoda v Kew podala roke **Monika Zalika Sosič** in **Russell John Fewster**. Ženin je doma iz melbournskega okraja Box Hill, nevesta pa je živela s starši (njen oče Branko je več let vodil pevski zbor SDM) v East Doncastru, rojena in krščena pa je bila v Berri, SA. – Kar tri poroke beleži naša poročna knjiga na dan 9. novembra. Prvi par sta bila **Robert Ludvik** in **Tanja Štukelj**, ženin iz družine Stanka Ludvik v Mt. Waverley (rojen v Melbourne in krščen pri nas v Kew, nevesta pa iz Štukljeve družine (oče Matija je bivši fant Baragovega doma), rojena v Prestonu in krščena pri nas. – Drugi par tega dne je prišel od šentalbanske strani (Keilor Downs in pa Kealba): **Ivan Vuk** je bil rojen v Footscrayu in krščen pri nas v slovenski cerkvi, nevesta **Amanda Lee Powell** pa je bila rojena v Carltonu. – Tretji par pa je bil s posebnim dovoljenjem naše nadškofije pravilno poročen v anglikanski cerkvi sv. Janeza v Tooraku: **Marian Ličen** je bil rojen v Melbourne in krščen pri našem krstnem kamnu, njegova izbranka **Elizabeth Jane Smith** pa rojena v Oakleigh ter krščena v anglikanski cerkvi v East Bentleigh.

Obilo naših iskrenih želja vsem na njihovo življenjsko pot!

+ Čas okrog Vseh svetih in dneva spomina vernih duš smo poklonili našim rajnim. Že na zadnje oktobrsko nedeljo je bila na povabilo društva Planica maša v društveni dvorani v Keysborough, a nato obisk in blagoslov slovenskih grobov pokopališča Springvale.

Na prvo novembrsko nedeljo pa smo se spet zbrali na keilorskem pokopališču, kjer so naši skupni grobovi in največ ostalih naših grobov. Je res že kar precej obhoda vse grobove najti in blagosloviti. Letos mi je še uspelo, le za par naših grobov se ne spominjam, da bi jih našel. Nabirka na pokopališču je prinesla za vzdrževanje skupnih grobov \$590.13 in za isto je na-

menjena tudi nabirka \$407.23 pri maši na Planici. Bog povrni darovalcem! Z novim letom bo pa že treba začeti z obnovo, da me ne bo spet ujel čas. Vem, da bo precej stalo, a delo je nujno. V novem letu se bom potrudil, četudi čas teče kot za stavo.

Popoldne iste prve nedelje v novembru so že vrsto let molitve tudi pri spominski kapelici na elthhamskem gričku S. D. M. V tem mesecu pa se bomo še zbrali tudi na pokopališču v Geelongu in v Wodongi.

+ MED POKOJNIMI moram omeniti najprej RAFAELA ŽELE, ki je nenadoma preminul na svojem domu v melbournskem okraju Surrey Hills. Moralo je biti 8. oktobra zvečer in ker je živel sam, ga je našel brat Franc naslednji dan mrtvega sedeti pred prižgano televizijo in lučjo ter grelcem. Očitno se je odpravljaj spat, pa je zaspal za vedno. Pokojnik je bil rojen 25. julija 1932, Parje pri Pivki, župnija Zagorje. V Avstraliji je bil od leta 1955. Tu zapuščča brata Franca in Janeza ter nečaka Stojana z družinami, doma pa še sestro Marijo in brata Ignaca. Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi v ponedeljek 14. oktobra in nato pogreb na keilorsko pokopališče, na predvečer pa smo po naši navadi ob krsti v cerkvi zmolili rožni venec.

V novembru nas je zapustil CIRIL ČAMPELJ, ki je umrl v R.M.H. dne 6. novembra po težki bolezni. Že bolan je nedavno obiskal Slovenijo ter se poslovil od rodne domovine in svojih domačih. Kot bolnik je večkrat prejel svete zakramente, sveto maziljenje pa mu je podelil ob svojem bivanju med nami škof Pirih. Pokojnik je bil rojen v Hinjah v Suhi krajini dne 10. marca 1933. Družina je imela enajst otrok, od katerih so, razen zdaj Cirila, še vsi živi: en brat in ena sestra tukaj, tri sestre in pet bratov pa je še doma. Leta 1959 se je Ciril kot begunec v Avstriji poročil v Leobnu z Angelo Blatnik, prav tako doma iz Hinj. Še isto leto sta na ladji "Sydney" emigrirala v Avstralijo ter si začela v Melbournu ustvarjati svoj domek. Čampljeva družina, tako starša kot trije otroci, je vsa leta sodelovala pri naši skupnosti in pokojnik je rad pomagal tako pri S.D.M. kot pri nas v verskem središču, zlasti pri gradnji naše cerkve, pa tudi kasneje. Spominjam se, ko sta z Jožetom Turkom delala v dvorani nad kuhinjskim prodajnim oknom kabino za kontrolo osvetlitve odra. Naj mu zdaj Bog povrne za vse! V nedeljo 10. novembra zvečer smo v cerkvi ob krsti molili za pokoj njegove duše, naslednji dan po pogrebni maši pa je našel zadnji domek na keilorskem pokopališču.

Še pred pokopom sem zvedel za novo smrt: v soboto 9. novembra zvečer je zadela srčna kap JOŽETA SLUGA, ko sta z ženo Vido na domu v Altoni gledala televizijo. Do zadnjega vesel in poln življenja, je tako nenadoma zapustil domače in vse ostalo ter odšel s tega sveta. Pokojnik je bil v Avstraliji gradbenik, a za-

četki v novi deželi niso bili lahki. Rojen je bil 4. avgusta 1932 v Artvižah. Leta 1959, kmalu po prihodu, sem ga pri Sv. Avguštinu v Yarraville poročil z Vido Cetin, doma iz Mrš. Zdaj je poleg nje zapustil sina Roberta in hčerko Glendo. Ta je prihitela na pogreb iz Budimpešte, kjer poučuje angleško zgodovino na tamkajšnji univerzi. Poleg najbližjih zapuščča tu Jožef tudi brata in sestro in seveda sorodnike v Sloveniji. Pogrebna maša je bila ob veliki udeležbi v farni cerkvi v Altoni (v četrtek 14. nov.), nato smo krsto spremili na livadno pokopališče bližnjega Memorial Parka.

Nedavno sem zvedel, da je 13. julija letos umrla MARIJA DOLLESCHY, rojena 1922 v Kalu pri Kopru, še pred njo pa LOJZE URBANČIČ, doma iz Robiča pri Kobaridu. Zahvala družini Mikuš za obvestilo, rad pa bi še ostale podatke, če mogoče.

Vsem sorodnikom teh pokojnih tukaj in v rodni domovini naše iskreno sožalje. Pokojni rojaki pa naj počivajo v miru božjem! R. I. P.

+ Bližajo se počitnice in z veseljem sporočam, da nam bo počitniška hiša Grey Friars na Mt. Elizi zopet na razpolago za tri januarske tedne. Prvi teden (od nedelje 5. januarja do sobote 11. januarja) je družinski. Naj pripomnim, da imajo družine prednost pred posamezniki. Prijavite se čimprej, da ne bo zmanjkalo mest! – Drugi teden (od nedelje 12. januarja do sobote 18. januarja) je fantovski (prednost imajo fantje do štirinajstega leta); teden od nedelje 19. januarja do sobote 25. januarja pa je za dekleta (prednost imajo dekleta do štirinajstega leta). Ceno bomo objavili pred pričetkom; da pa jo bomo morali dvigniti od lanske, je gotovo, saj smo imeli lani 140 dolarjev izgube.

Za fantovski teden že imamo kuhinjsko osebje, za prvi in zadnji teden pa prosim: Gospodinje, prijavite se!

+ V Baragovi knjižnici našega verskega in kulturnega središča so za nakup na razpolago najnovejše knjige naših avtorjev: **Kraški odmevi** so tretja zbirka naše ljudske pesnice Marcele Bole. Cena je 10 dolarjev, prodaja prvih desetih knjig pa gre za Dom počitka m. Romane. – **Jesensko listje** je pesniška zbirka našega adalajdskega pesnika Ivana Burnika-Legiša. Cena je 10 dolarjev, a ves čisti dobiček je avtor namenil ljubljanski otroški bolnišnici. – **Vse poti** je knjiga Drage Gelt, res vredna branja in na razpolago za ceno 15 dolarjev. En dolar od vsake prodane knjige je avtorica namenila našemu Domu počitka m. Romane. Bog povrni vsem trem!

Knjige lahko naročite tudi na upravi MISLI. Poština v ceni seveda ni vključena.

+ Advent je priprava na božič. Vzemimo ga resno, da bodo tudi naši prazniki blagoslovljeni!

P. BAZILIJ

P. NIKO:

KO KORENIN SE ZAVEMO je bilo geslo letošnjega koncerta in je zato tudi naslov tega poročila.

Na sliki je pred napisom s svojim glasbilo Lenkov Lenti iz Melbourn, ki se res zaveda svojih korenin. Tega ne kaže le na koncertih, ampak prav tako pri demonstracijah za priznanje in nedosvisnost dežele staršev – Slovenije.

KAR dva pomembna dogodka sta sovpadla konec prvega tedna meseca oktobra v prestolnici Avstralije, v Canberri. Ob jezeru sredi mesta je bila velika razstava cvetja, ki so si jo prišli ogledovat ljudje iz vseh koncev naše celine. Slovensko-avstralsko društvo v Canberri pa je pod svojo streho gostilo cvet slovenske mladine na 17. mladinskem koncertu, ki je letos zaživel pod geslom "KO KORENIN SE ZAVEMO".

Že sedemnajsto leto zapored so verska in kulturna središča avstralskih Slovencev organizirala predstavitve bogatega kulturnega prizadevanja mladih iz posameznih središč in društev. Breme celotne izpeljave tega pomembnega slovenskega kulturnega in zabavnega srečanja mladih je bila tokrat na plečih sydneyškega Središča sv. Rafaela in canberškega slovenskega društva. Za kar profesionalno izveden in nemoten tehnični potek prireditve je skrbela skupina mladih iz Merrylandsa, združena v S.Y.P. (Slovenian Youth Production). Pri tem zaslužijo omembo Henry Stariha kot glavni vodja, Milena Godec (Compere), Boris Kobal, Bogdan Bavčar, Frank Skubla, Peter Grivec in Ian Makovec (odgovorni za oder), Marjeta Bolko in Sonia Kolar ter Renata Sušan (odrske sodelavke pri predstavi), Jenny Stariha-Blesing in Tania Kolar (luči), Henry Stariha (ozvočenje), Miriam Stariha (priprava sporeda za tisk). Barbara Falež je bila co-ordinatorica s canberške strani, pri vhodu in za red v dvorani pa je skrbela canberška folklorna skupina.

V soboto 5. oktobra je bilo čutiti v prostorih društva v Canberri precejšen dirandaj, prežet z nestrpnostjo pred nastopom. V dvorano spremenjenem nedavno zgrajenem zaprtem balnišču se je zbralo veliko število rojakov, da bi prisluhnili mladim ustvarjalcem. Ob šesti uri se je pričel spored, ki je v več kot treh urah pred poslušalce razgrinjal živopisno mavrico sposobnih posameznikov in skupin. Kritično mnenje bi lahko podal človek, ki je doma na področju petja, glasbe in folklornih plesov. Zato naj bo to le kratek osebni vtis koncerta in pregled tega, kar se je dogajalo na odru in med zbranimi poslušalci v dvorani.

Programska knjižica, ki smo jo dobili ob vhodu,

nam je pokazala pestrost in številčnost letošnjih udeležencev. Najbrž bo bralce zanimalo, od kod vse so prispele skupine in posamezniki v Canberro. Če pričnem z naštevanjem, naj najprej omenim folklorne pesalce SDS Sydney, ki sta jih vodili Ivana Slobodnik in Sonia Fisher, na harmoniko pa jih je spremljal Rudi Črnčec. Bogate gorenjske pleso so nam v tej skupini predstavili sledeči. Lidia Brickovič, Joseph Cerovac, Stephanie Cerovac, Tanya Cerovac, David Erzetič, Robert Fisher, Adriana Kustec, Robert Lorber, Rennae Marshall, Barbara Petrič, Anita Prinčič, Teresa Prinčič, Tania Smrdel in Adrian Vuchich. Nastopili so v deseti točki koncerta, prvi po pavzi. Njih spremljevalec na harmoniko, Rudi Črnčec, nas je razveselil se z lastno skladbo Pozdrav iz Sydneya, Ljubljanskim venčkom in Deželico sonca in grozdja (L. Slak).

Iz sydneyškega verskega središča je nastopil mladinski zbor Nove steze – Angela Berginc, Ana Bolko, Sonja Cesar, Vesna Lukežič, Danica Matuš in Barbara Petrič – pod vodstvom Marjetice Bolko in Sr. Francke Žižek, ob spremljavi Damjana Nemeš in Terese Rede. Zapeli so Čakam te (Gačnik), Sanctus (Taize) in The Rose. Imeli so drugo točko sporeda.

Iz Wollongonga je sodeloval mladinski zbor Zlati glas: Darko Novak, Sonia Novak, Tania Novak, Paul Tehovnik, Tania Tehovnik, Bernard Šircelj in Sylvia Šircelj. Ob voditelju (Andrew Žičkar) so izvedli zadnjo točko: En hribček bom kupil, The Vineyards of Barossa (Raimer Schmidt) in It Only Takes a Spark (Kurt Kaiser).

Iz Wollongonga je s sodelovanjem Sydneya tudi ansambel Lipa (Martin Blesing, Peter Grivic, Ian Makovec, Henry Stariha, Mirjam Stariha in Sue Zec), ki je poskrbel za prijetno in sproščeno vzdušje po končanem koncertu.

Poleg obeh skupin sta iz Wollongonga nastopila še dva posameznika, Bernard Šircelj v četrti točki koncerta s harmoniko (A Hunting we will go, Moje dekle je še mlada in Adio, pa zdrava ostani), v štirinajsti točki pa Sylvia Šircelj na klavirju (Long, Long Ago, Moj očka ima konjička dva in Na klopci sva sedela).

Zlati glas (Wollongong)

Brigita Bozjak

Folklorna skupina S.D.Sydney

Združeni zbori

Silvija Šircelj

Mina in Alojz Kavaj

Glasniki (Melbourne)

Canberrski Mladi pesalci

Nove steze (Sydney)

Bernard Šircelj

Wendy in Christine Cestnik

Lipa (Wollongong/Sydney)

Igor Denša

Rudi Crnčec

Lidija Lapuh

Frank Petelin in Lenti Lenko

Milena Godec

Dobri prijatelji (Melbourne)

Planica (Melbourne)

David Valenčič

Zahvala in podelite priznanj za sodelovanje

Rožmarin (Melbourne)

Prav na začetku koncerta so nas prijetno presenetili mladi plesalci iz **Canberre** – že tretji rod Slovencev je med njimi: **Cvetki Falež, Ema Falež, Veronika Falež, Eddie Jaušnik, Karla Jensen, Dillon Nott, Rebecca Nott, Andrej Novak, Dušan Novak, Amanda Skerbič, Simon Skerbič**. Pod vodstvom **Ljube Vrtovec-Pribac** so nam predstavili splet prekmurskih narodnih plesov.

Kraj gostiteljev nam je nudil tudi družinski duo: **Mina Kavaš** nam je ob spremljavi (kitara) svojega očeta **Alojza Kavaša ml.** v sedmi točki zapela dve pesmi (ena od teh je **Don Juanov Naš kuža**), ki sta navdušili občinstvo v dvorani.

Iz **Canberre** je tudi **Brigita Bezjak**, ki je za tretjo točko prireditve dovršeno zaigrala na klavir **Keringo Waltz (Brahms)** in **Španski ples No. 5 (Graudados)**.

Peto točko koncerta je imel **David Valenčič**. Priptoval je iz daljne Južne Avstralije. Sicer je bil edini udeleženelec iz **Adelaide**, vendar je z nastopom na klavirju (**Medley, Just the way you are – Billy Joel in Evergreen – Barbara Streisand**) nam vsem odkril, da se v fantu skriva velik mojster tega klasičnega glasbila.

Kot že lansko leto, je tudi letos prišlo največje število nastopajočih iz **Melbourn**. **Folklorna skupina društva Planice – Springvale (Richard Butkeraitis, Kristina Cestnik, Wendy Cestnik, Lidia Lapuh, Lidia Lenko, Toni Lenko, Joe Leščak, Lidia Pavel, Suzy Peklar, Filip Pintar, Robert Pintar, Anita Pošič, Robert Pošič, Andrej Toplak)** je poskrbela za sedemnajsto koncertno točko: pod vodstvom **Mete Lenarčič** je skupina zaplesala venček gorenjskih plesov. Z različnostjo so poskrbeli, da je bil njihov nastop zelo lepo sprejet.

Kar trideset mladih plesalcev se je zavrtilo v osmi točki prireditve. **Folklorno skupino melbournskega verskega in kulturnega središča v Kew** z inenom **Rožmarin** vodi **Ivanka Kropich**. Venček narodnih plesov so nam pokazali **Anna Birsa, Barbara Brožič, Marko Cek, Simon Grilj, Tania Grilj, David Hvalica, Diana Igljič, Lidia Igljič, Majda Igljič, Paul Igljič, Daniel Kojc, Evelyn Kojc, Claudia Kokalj, Anita Krenoš, Tania Kutin, Belinda Marn, David Muršec, Jenny Petelin, Suzy Petelin, Frances Plut, Lucas Tušek, Olivia Tušek, Sonia Tušek, David Zrimšek, Monika Zrimšek, Phyllis Zver, Sonja Žalik, Anita Žnidaršič, Johnny Žnidaršič**.

Kot že dolga leta, so tudi tokrat nastopili člani mladinskega zbora **Glasniki (Barbara Brožič, Kristina Cestnik, Igor Denša, Simon Grilj, Tanja Grilj, David Hvalica, Evelyn Kojc, Anita Krenoš, Tania Kutin, Lidija Lapuh, Lidia Lenko, Tony Lenko, Tanja Maršič, Jenny Petelin, Suzy Petelin, Frances Plut, Veronika Smrdel, Barbara Smrdel, Phyllis Zver, Anita**

Žnidaršič). S svojo točko koncerta so dokazali, da so še aktivni del melbournskega verskega in kulturnega središča v **Kew**. Vodi jih **Katarina Vrsk** ob glasbeni spremljavi **Lentija Lenka**.

Poleg njih nas je navdušil tudi ansambel **Dobri prijatelji**, ki jih vodi harmonikaš **Toni Bogovič**. Ostali člani te melbournske skupine so **Paul Bogovič, Robert Smrdel in pevska sodelavka Kristina Cestnik**. Ta njihova deveta točka sporeda je obsegala **Špilaj stari (Alfi Nipič)** in **Venček polk (Slovenski muzikanti)**.

Največjega aplavza pa sta bili deležni sestri **Wendy in Christine Cestnik**, prav tako iz **Melbourn**. S svojim prepričljivim pevskim nastopom (šesta točka sporeda: **Svoje duše ne prodam – ansambel Marela in Anything you can do I can do better** iz pevske igre **Annie Get Your Gun**) sta dekletci spravili dvorano na noge.

Iz **Melbourn** so nastopili še trije posamezniki. **Igor Denša** je pravi klavirski talent. Zaigral nam je (12. točka sporeda) **Sonata Op.10 v G (Beethoven)** in **Drei Eccoschen Op. 72 No. 3 (Chopin)**. – **Lidija Lapuh** nam je s svojim zvonkim glasom ob lastni spremljavi zapela **Rodna vas (Niko Zajc)**, **V saneh na ples (Lojze Slak)** in **Mati Slovenija (Oto Pestner)**. To je bila trinajsta točka, v petnajsti pa je **Lenti Lenko** dokazal, da se razvija v pravega umetnika na **Keyboardu**. Zaigral nam je **Venček slovenskih narodnih in Henčkov** polko. Vendar to še ni zaključek melbournskih nastopov, saj je pripadla njim tudi šestnajsta točka letošnjega koncerta: v duetu sta zaigrala **Frank Petelin** na frajtonerici in **Lenti Lenko** na **keyboardu** tri poskočne: **Noč ob morju (Ottavio Brajko)**, **Po dekle (Lojze Slak)** in **Tam na griču (Lojze Slak)**.

Gotovo bi bilo temu kratkemu pregledu še marsikaj dodati, da bi slika prireditve vsaj približno pokazala, kaj se je ta sobotni večer dogajalo v dvorani slovenskega canbernskega društva. Iz nastopov vseh udeležencev je bilo čutiti zavzetost in željo pokazati največ, organizatorji pa so izpeljali vse na pravi profesionalni ravni, za kar jim gredo vse čestitke. Edino poslušalci so padli pri izpitu: niso zdržali v pozornem poslušanju in spremljanju dogajanja na odru. Ponovila se je klasična napaka ob kulturnih prireditvah pri mizah. Redkokdo namreč zdrži brez pijače na mizi, to pa v teku koncerta prispeva k popuščanju pozornosti in botruje vedno glasnejšemu govorjenju, še posebej ob nastopanju mladih na klasičnih glasbilih. To najbrž ne more kaj prida prispevati mladim v zanosnem iskanju svojih korenin. (Zadnji stavek se mi je izmuznil na papir v dobri veri, da bo pomagal v prihodnosti tudi k odgovornosti organizatorjev podobnih prireditev kot seveda poslušalcev.

Ker je bila naslednji dan nedelja, so se udeleženci

koncerta skupaj s canberrskimi rojaki zbrali k sveti maši v dvorani. Lepo je bilo videti toliko mladih, ki so vsak na svoj način sodelovali pri bogoslužju. Sveto mašo je vodil p. Janez iz Adelaide ob somaševalcih p. Cirilu iz Sydneya in p. Niku iz Melbournea. Slednji je v kratkem nagovoru vzpodbudil mlade, naj bi bili vedno pripravljene črpati vse dobro preko svojih korenin za vero in narod, starejše pa, naj bi znali nuditi tem iščočim korenine najboljše sok prepričljive ver-

nosti in narodne zavesti.

Po kosilu je prišlo na vrsto slovo, ki je v sebi predvsem skrivalo željo po skorajšnjem ponovnem srečanju, če prej ne, pa naslednje leto. Kje? Morda zares kar na OSEMNAJSTEM MLADINSKEM KONCERTU, za katerega je na vrsti Melbourne. Avtomobili in avtobusi so odhiteli v različne smeri in ponesli razigrane "iskalce svojih korenin" novim šolskim in delovnim dolžnostim naproti.

Pri maši dan kasneje na istem kraju

SLOVENIJA, VEŠ ?

Daleč smo.
Vidimo te, Slovenija:
vidimo zlomljeni vrh mecesna;
skrušene hiše
utrujene samotno molčé.
Daleč smo,
a čutimo tvojo rano, Slovenija . . .
Ogrlica časa niza bisere na vezi srcá;
bisere spominov, željá,
upanja.
Biseri časa
molče drsijo na poti življenja.
Kaplje prelite nedolžne krvi
polzijo med nas v tujini.
Nas čutiš, Slovenija?

Daleč smo,
a v tvoji bližini . . .

/Draga Gelt/

SV. RAFAEL

Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Tel.: (02) 637 7147 Fax: (02) 682 7692

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon: (02) 682 5478

SLUŽBE BOŽJE:

CAMBERRA ima slovensko mašo v nedeljo 17. novembra, naslednjo pa 15. decembra, kakor tudi na božični in novoletni dan. Vedno ob šestih zvečer. Kraj je cerkev sv. Petra in Pavla, Wisdom Street, Garran.

Naj tu omenim tudi **BOŽIČNI KONCERT**, ki bo v dvorani Slovensko-avstralskega društva v Canberri v soboto, 14. decembra, zvečer. Nastopajo združeni zbori: naš merrylandski mešani, triglavski moški in pa ženski in Wollongonga. Za nastop jih pripravlja sestra Francka Žižek, F.B.S. Canberrski rojaki lepo vabljeni! In obvestite se med seboj!

WOLLONGONG—FIGTREE ima redne slovenske službe božje na vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu, torej 24. novembra, 8. in 22. decembra. Vselej ob peti uri popoldne. Na tri adventne srede (4., 11. in 18. decembra) pa bo sveta maša združena z adventno pobožnostjo ob sedmi uri zvečer. Božična polnočnica bo v torek, 24. decembra: pričetek je pol ure pred polnočjo s petjem božičnih pesmi.

NEWCASTLE pride spet na vrsto za slovensko službo božjo na nedeljo po božiču, 29. decembra, ko obhajamo praznik svete Družine. Cerkev Srca Jezusovega, Hunter Street, Hamilton. Ob šestih zvečer. Maši sledi srečanje v dvorani.

BOŽIČNA DEVETDNEVNICA bo pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu od ponedeljka (16. dec.) do božične vigilije (torek 24. dec.). Vsak večer, razen v nedeljo 22. dec.) bo ob sedmih sveta maša z molitvami in pesmimi devetdnevnic. Letos bo namen te pobožnosti prošnja za našo domovino, za sosednjo Hrvaško, za mir na svetu, za naše družine in našo mladino.

CANBERRSKEMU SLOVENSKEMU DRUŠTVU iskrena zahvala za gostoljubnost, ki jo je nudilo na-

stopajoči mladini in njih staršem ter spremljevalcem ob letošnjem Mladinskem koncertu 5. oktobra. Odbor je dal brezplačno na razpolago novo športno dvorano za nastop, v dveh motelih pa so organizirali prenočišča za goste. Tudi kuhinja je brezhibno delovala ter nudila obilne obroke hrane vsem, ki so želeli. — Hvala tudi vsem ORGANIZATORJEM in vsem, ki so mladino pripravljali za nastop. Najmočnejša skupina je bila iz Melbourn med ostalimi nastopajočimi iz Sydneya, Wollongonga, Canberre in Adelaide. Več o koncertu boste brali na drugem mestu teh "Misli".

TEDEN MOLITVE za domovino in mir na Hrvaškem smo imeli v Merrylandsu od 6. do 13. oktobra. Za začetek je bilo romanje v Earlwood, za zaključek pa romanje s posebnim avtobusom v Penrose Park, kjer imajo poljski redovniki pavlinci svoje svetišče Čenstohovske Matere božje. Vztrajajmo v molitvi v ta namen!

KRSTI — **Andrea Zaja**, Prospect, NSW. Oče Božidar, mati Marija r. Zavec. Botra sta bila Jože in Andreja Andrejas. — Sv. Rafael, Merrylands, 21.7.91.

Josie Lynne Beljan, Fairfield West, NSW. Oče Božo, mati Lynette r. Farrawell. Botra sta bila Carmelo in Romana Licciardello. — Sv. Rafael, Merrylands, 14. septembra 1991.

Lana Toni Stariha, Blacktown, NSW. Oče Marko, mati Irena r. Kužnik. Botra sta bila Henry Stariha in Olga Kužnik. — Sv. Rafael, Merrylands, 29. sept. 91.

Lucas Alexander Ribič, Plumpton, NSW. Oče Branko, mati Helena r. Dovnik. Botra sta bila Dragan in Marija Pančič. — Sv. Rafael, Merrylands, 5. okt. 91.

Crystal Vida Brannigan, Winston Hills, NSW. Oče Mihael, mati Lolita r. Matkovič. Botri so bili Branko, Julie in Sonja Matkovič. — Sv. Rafael, Merrylands, 13. oktobra 1991.

Staršem in botrom, zlasti pa novokrščencem naše iskrene čestitke!

POROKE — **David John Gojak**, Concord, NSW, rojen v Sydneyu kot sin Ivana in Nade r. Bergant, krščen pri Sv. Rafaelu v Merrylandsu, in **Mateja Podržaj**, rojena v Ljubljani in krščena v župniji Ljubljana — Polje, hči Ludvika in Marije r. Jesih, nedavno dospela iz Slovenije. Priči sta bila Joseph Špehar in Annette Róbič. — Sv. Rafael, Merrylands, 7. septembra 91.

Rajmund Zlatko Filipčič, Erskine Park, NSW, sin Draga in Anice r. Štefanec, rojen v Sydneyu in krščen v Paddingtonu, in **Sally Walkington**, hčerka Mihaela in Enid r. Gibson, rojena in krščena v Angliji. Priči sta bila Ross William Morony in Diane Walkington. — Sv. Rafael, Merrylands, 14. septembra 1991.

Steven Allan Quinn, Granville, NSW, sin Allana in Helene r. Cook, rojen v Albury in krščen v Green Valey, NSW, in **Iлона Anna Rozman**, Fairfield, NSW,

rojena v Sydneyu in krščena v Fairfieldu kot hčerka Rudolfa in Ane r. Polanec. Priči poroke sta bila Craig Charles Palmer in Vesna Drakulič. — Sv. Rafael, Merrylands, 12. oktobra 1991.

V soboto 5. oktobra 1991 sta se v stolnici Matere božje v Sydneyu poročila **Vincenc Anthony Ovjach** (Bankstown, NSW), sin Vinka in Marije r. Mrak, in **Janet Elizabeth Miller**, Punchbowl, NSW.

Pravtako v soboto istega datuma (5. okt.) sta se v cerkvi sv. Patrika, Braddon, ACT, poročila **Marjan Žagar**, sin Jožeta in Cilke, in **Kathy Boyd** iz Canberre, ACT.

Vsem omenjenim parom naše čestitke z željo, naj jih v zakonskem življenju spremlja obilni božji blagoslov!

POKOJNI — Da je na Gold Coast, Qld., umrl **JOŽE MAJERLE**, je že v prejšnji številki poročal Jože Vah. Moja zahvala.

V petek 27. septembra 1991 pa je v Eversleigh bolnišnici v Petershamu umrla **MARIJA KAMBIČ** r. Vertel. Rojena je bila dne 1. maja 1939 v Podgrajah pri Ilirski Bistrici kot hčerka Antona in Zore r. Štemberger. V Avstralijo je prišla leta 1957 kot mlado dekle. Tri leta pozneje, leta 1960, se je v cerkvi sv. Patrika v Sydneyu poročila s Henrikom Kambicem, ki je po rodu Belokranjec, doma iz vasi Praproče v župniji Semič. — Pokojnica je že pred osmimi leti morala v bolnišnico na težko srčno operacijo. Pred trinajstimi meseci pa jo je zopet obiskala bolezen — tokrat zavratni rak, zaradi katerega je morala večkrat v bolnišnico na razna zdravljenja. Svoje trpljenje je vdano prenašala in tiho prestajala bolečine, pa tudi še vedno upala na ozdravljenje. Gotovo ji ni bila lahka misel, da bo zapustila moža ter sina in hčerko. Med svojo boleznijo je večkrat prejela sveto obhajilo in dokler so ji moči dopuščale, je rada šla k nedeljski maši v krajevno cerkev. Ob smrti zapuščala v Avstraliji moža Henrika, hčerko Diano in sina Davida, pa tudi rodno sestro Ivanko por. Gerdevič, doma v Podgrajah pa še sestro Tončko por. Prosen, docim je brat Toni preminul leta 1977 v prometni nesreči. — Za pokojnico smo zmolili rožni venec v kapeli pogrebnega zavoda Funerals of Distinction, Fairfield, na predvečer pogreba, pogrebna maša pa je bila v naši cerkvi v torek 1. oktobra. Nato smo spremili krsto na novi del slovenskega pokopališča v Rookwoodu.

Na isti dan, v petek 27. septembra, je v Eversley bolnišnici v Petershamu umrla tudi **MARIJA VU-CHICH** r. Nazzia. Njen rojstni kraj je Zadar, kjer je bila rojena 6. maja 1917 kot hčerka Natalia in Ane r. Marušič. Leta 1941 se je v Zadru poročila v Evgenom, doma iz istega kraja. Evgen je prišel v Avstralijo s sinom Robertom leta 1959, pokojna Marija s hčerko

Nives in sinom Eliotom pa v januarju 1961. Vsa leta do smrti je bila skromna in verna žena in mati, ki se je razdajala svojim otrokom, kasneje pa vnukom, ki so ji bili v veselje in ponos. Prav misel in skrb zanje jo je kljub hudi boleznini ohranjala pri življenju do zadnjih meja. Pred smrtjo je prejela svete zakramente in pripravljena odšla v večnost. Bolna je bila štiri dolga leta, pa je kljub temu ohranila ves čas vedrino in upanje. — Poleg moža Evgena zapuščala sina Roberta (poročen z Elizabeth r. Basile), vnukinji Sonjo in Julie, hčerko Nives in sina Eliotta (poročen z Danico r. Brkovec) ter vnuke Erika, Davida in Adrijana. — Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v sredo 2. oktobra, po maši pa smo spremili pokojničine zemske ostanke na zadnji poti v Rookwood, kjer so njeno krsto položili v grobnico.

V torek 1. oktobra 1991 je St. Joseph's bolnišnici, Auburn, NSW, umrl **IVAN LANGOF**. Rojen je bil 3. maja 1919 v družini Antona in Rozalije r. Cerjak. Na dokumentih je kraj njegovega rojstva St. Lenart 18, krščen je bil v Brežicah 20. maja 1919, birman pa leta 1928 v Kočevju. Njegov oče je bil uslužben na železnici kot vlakovodja, zato se je morala družina večkrat preseliti. Med drugo svetovno vojno so ga razmere prisilile, da se je pridružil partizanom, a ko je spoznal krutost komunizma, je pobegnil od njih. Po končani internaciji v Italiji se je odpravil peš v Švico, kjer je zaradi prestanega gorja zbolel na živcih in bil več mesecev v bolnišnici. Pozneje se je poročil s Švicarko Sonjo Schwerfeger in leta 1949 sta emigrirala v Avstralijo. Tu se jima je rodila hčerka Linda. Kasneje je prislo do ločitve njunega zakona. Leta 1972 se je Ivan znova poročil, tokrat cerkveno in v naši cerkvi, z Angelino r. Jaramilo, po rodu iz Filipinov. — Po poklicu je bil pokojnik ključavničar. Dolgo let je bil z Jožetom Urbanom solastnik podjetja za industrijsko trdo kromiranje. Pred dobrim letom so zdravniki ugotovili na Ivanu kostnega raka. Bolezen je dobro prenašal in se je sprijaznil z mislijo, da se bo končalo s smrtjo. Med boleznijo je večkrat prejel svete zakramente ter se z njimi pripravil na odhod. Pogrebna maša je bila v naši cerkvi v torek 8. oktobra, nato je v Rookwoodu sledila upepelitev. V krematoriju mu je v slovo spregovoril njegov mladostni prijatelj, bivši senator Miša Lajovic. O pokojniku je tudi povedal, da je bil svoj čas odličen športnik in tudi izvrsten šahist. — Poleg žene Angeline zapuščala Ivan (ali tudi Janez, kot je bil poznan med tukajšnjimi rojaki) tudi sedemnajstletno hčerko Jane in pa hčerko Lindo Baxter iz prvega zakona.

Dne 27. septembra 1991 je bolnišnici v Lidcombu umrla **MARIJA KRIZNAR** r. Peruzin, doma iz Dolnjega Zemona pri Ilirski Bistrici, hčerka Franca in Tončke Peruzin. Rojena je bila 15. novembra 1904.

Tu je živela v Annandale, NSW, z možem Petrom, ki pa je umrl pred enajstimi leti. Pogrebna maša je bila 2. oktobra v Leichhardt (St. Fiacre), grob pa je dobila v Rookwoodu. Tu zapušča dve nečakinji, Ano Baša in Tonko, v domovini pa sestro Jožefo.

V petek 25. oktobra 1991 je ob pol petih popoldne v Prince Alfred bolnišnici, Camperdown, umrl LIVIO GIANESI: Rojen je bil 19. julija 1929 v vasi Ločnik (Lucinico) blizu Gorice kot sin Emila Gianesi (Jasnič), po rodu iz Goriških Brd, in Erminije r. Carniel. Poročil se je 24. aprila 1954 v Podgori pri Gorici z Bruno Reja, po rodu iz Kozane v Goriških Brdih. Leta 1961 sta na ladji "Conte Grande" prispela v Avstralijo. Tu sta se jima rodila dva sinova, Aleksander (28 let) in Robert (26 let). Livio je bil dober mož in oče, ves predan skrbi za svojo družino. Zaposlen je bil vsa leta pri podjetju za betonska dela in bil priznan kot vesten

delavec. Pred petimi leti je utrpel srčni napad, vendar si je kmalu opomogel in spet opravljal prejšnje delo. Pred dvema mesecema pa je zbolel za leukemijo, bil nekaj dni v bolnišnici v Balmainu, nato pa premeščen v Prince Alfred bolnišnico, Camperdown, iz katere se ni več vrnil. Teden pred smrtjo je prejel zakrament svete popotnice in svetega maziljenja. — Molitve za pokojnika so bile v ponedeljek 28. oktobra zvečer v pogrebnem zavodu "Dignified Funerals", Five Dock, pogrebna maša pa je bila naslednji dan v cerkvi Vseh svetnikov, Five Dock. Pokopan je bil pokojnik na novem delu slovenskega pokopališča v Rookwoodu.

Poleg žene Brune in sinov Aleksandra in Roberta zapušča pokojnik tudi brata Marija, ki živi v Italiji. Vsem naše sožalje, kakor tudi sorodnikom ostalih tu omenjenih pokojnih. Vse, ki so odšli od nas v večnost, pa naj spremlja naša molitev!

P. VALERIJAN

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$50.— Družine Franc Žele, Janez Žele in Stojan Žele (v spomin pokojnemu Rafaelu Žele); \$42.— Maria Zai, Slavko Tomšič; \$34.— Anthony Tomažin; \$26.— Alma in Viktor Čuček; \$22.— Emilia Kuzma; \$20.— D. T.; \$17.— Zorko Abram; \$14.— Rudi Durchar; \$12.— Katie Dodig, Karolina Lazarič, Olga Metlikovec, Maria Monteburno, Karel Štrancar, Ivan Truden, Ivanka Dodich, N.N.E., Felix Drobež; \$11.— Vinko Butala; \$10.— Cilka in Otto Zdražil, Justina Novak (po sinu Antonu Novak), Alojz Gombač; \$9.— Jože Ramuta, Janez Plut; \$8.— Sofia Kroys; \$7.66 Dr. Edi Gobec; \$7.— Jože Vičič, Angela Majerič; \$6.— Jože Vrtačič, Ivan Horvat, Jože Turk; \$5.55 Emilia Wells; \$5.— Anton Ferfila, Slavko Koprivnik; \$4.— Johan Pristov, Edvard Hojak; \$3.— Jože Koder; \$2.— Vera Pregelj, Stefan Trstenjak, Bernarda Zadel, Franc Zadel, Ana Guštin, Vladimir Godec, Anton Tomšič, Mirko Godec, Julijana Kure; \$1.— Justina Ciobaca.

V POMOČ MISIJONOM
IN NAŠIM POSINOVLJENIM
MISIJONARJEM:

\$486.— nabirka v Sydneyu na misi-

Premakljivi svečnik

36.

VIJUGASTE poti je bilo konec in Željko je zavil med visoka zidova v senčnat drevored, ga prevozil in ustavil na širokem dvorišču pod divjim kostanjem. Nekaj časa je še sedel v avtu in držal krmilo v roki, kakor da se še ni do kraja odločil, ali bo izstopil ali pa avto obrnil in se odpeljal. Motor je tekel skoraj neslišno, Željko pa je držal ključ v stikalu in gledal visoka vrata velike stavbe. Vrata so bila brez kljuka, samo z veliko odprtino za ključ.

"Samo s ključem lahko prideš noter. Samo s ključem. S kakšnim ključem? — S ključem kesanja, ki pomeni spreobrnjenje?" se je spraševal in si odgovarjal Željko.

"Se resnično kesam ali pa sem samo naveličan vsega? Se zares dovolj poznam, da si lahko na to čisto odkrito in po resnici odgovorim?"

Zdaj še ne. Morda bom tu dobil spoznanje, kako je pravzaprav z menoj. Je imelo to kakšen smisel, da sem prišel o tem premišljevati pred ta zaprta vrata? Dva dni nisem že nič jedel, dve noči nisem spal. Srce mi je prazno kakor pometeno gumno, pa ne vem, ali zaradi zavoženega življenja ali pa zato, ker me je ženska zapustila. Kje bom našel odgovor? — Morda tukaj. Obrni ključ!"

Željko je naglo izvlekel ključ, skočil iz avta, vrata divje zadrlesknil in se s stisnjenimi zobmi odpravil k zvoncu ob vratih. Potegnil je, kakor da hoče naenkrat priklicati vse menihe iz njihovih celic.

LOJZE
KOZAR

“Danes ni obiskov,” mu je skozi lino rekel vratar.
“Nisem prišel na obisk. Govoriti moram s priorjem.”
“Priorja ni doma.”
“Pa s prokuratorjem.”
“Ga bom poklical.”

Vrata so bila še dalje zaprta in Željko je bil pred njimi kakor kakšen vitez žalostnega lica, ki napada namišljeno srečo, pa mu mogočno zidovje brani do nje.

Nekje v višavah, kakor v neresnični oddaljenosti, je trikrat zapel zvon, nato je zopet bila vse naokrog mrtva tišina, ki jo je paral samo droben curek iz pipe na skrajnem koncu dvorišča. Željko je čakal in zbiral besede, kaj naj prokuratorju reče, čemu je prišel. Premleval jih je, jih spreminjal, sproti pozabljal in se jezil na vratarja, nase in na prokuratorja, da mora čakati kakor berač pred pragom. Minute so tekle, hotel je pozvoniti drugič, se premislil; naglo se je obrnil in z odločnimi koraki odšel proti avtu.

“Dober dan, prijatelj! Ste morali čakati? Veste, pri nas smo včasih na drugem koncu in je treba nekaj časa, preden prehodimo precej dolgo pot.”

Željko se je ustavil, kakor da ga je prokuratorjev glas prikoval k tlom, vendar se ni takoj obrnil. Zdelo se je, kakor da premišljuje in tehta še zadnjo možnost, da pobegne s tega kraja. Toda ostal je. Počasi se je obrnil in se približal človeku v beli obleki širokih rokavov. Gledal je vanj, kakor da hoče takoj od začetka odkriti v njem prijatelja ali nasprotnika.

“Ste vi prokurator? Gospod prokurator?”

“Da, samo prokurator. Želite govoriti z menoj?”

“Predvsem bi rad nekaj dni ostal pri vas. Lahko?”

“Tudi o tem se morava pogovoriti. Se pravi, da se vam ne mudi tako hudo, zato dovolite, da najprej opravim nek nujen popravek. Pridem čez deset minut, vi se pa med tem časom malo razglejte naokrog.”

Prokurator je odšel. Željko še nikoli ni bil tukaj. Gledal je lepo urejene steze med okrasnim grmovjem velikega notranjega dvorišča. Približal se je velikemu bazenu, sredi katerega je brizgala kvišku voda v drobnem curku in razpršena padala nazaj v bazen.

“Kakor jaz. Prav kakor jaz. Curek se zaleti, polagoma zgubi zalet in omahne nazaj, navzdol. Vedno omahne, vedno omahne.”

Opazoval je napravo poleg bazena, o kateri ni vedel, kaj naj bi bila. Ko je videl napisana imena raznih mest in črte, ki so jih povezovale, je uganil, da mora biti zelo zapleteno sestavljena sončna ura, saj je bilo na posebnem okvirju pritrjeno majhno zrcalce, pravzaprav zbiralna leča, premakljiva, da si lahko z žarkom poiskal katero koli mesto.

Včasih je po hodniku šel kakšen menih v beli halji, sicer pa je bil povsod popoln mir, le ura je bila zelo pogosto, da Željko ni vedel, koliko bije. Zdelo se mu je izredno dolgo, prokuratorja pa še vedno ni bilo nazaj. Ko je končno prišel, je Željka peljal v neko sobo. Sedla sta na nekoliko razmajana stola in pater je rekel:

“Zdaj pa mi povejte, kaj vas je pripeljalo k nam.”

“Kaj me je pripeljalo? To je težko reči. V nekaj stavkih celo nemo-

jonsko nedeljo; \$318.— nabirka misijonske nedelje v Melbournu; \$200.— Marija Radin; \$100.— Slovenske sestre v Melbournu; \$80.— Ivanka Dodich (za lačne); \$30.— Ivanka Bajt z družino namesto božičnih voščil znancem; \$25.— Franc in Antonija Šabec; \$20.— Ladislava Vovk, N.N. (za lačne v Afriki); \$10.— Lucija Miklavc (za lačne), Marija Oražem (za lačne v Afriki); \$5.— Stanislava Tunnißen, Slavko Koprivnik (za lačne).

MATERI TEREZIJI

ZA NJENE LAČNE SIROTE:

\$15.— Druž. Jože Gosak za božično pomoč lačnim in ubogim.

VSEM DOBROTNIKOM
BOG STOTERO POVRNI!

Dom na Okreslju / 1378 m/

Iz "Naše luči": SLOVENIJA
V VRTINCU UJM

TO, kar se dogaja te tedne v Jugoslaviji, nima imena. Srbi skušajo ob odkriti pomoči jugoslovanske armade potisniti vzhodno hrvaško mejo daleč na zahod in zavzeto ozemlje vključiti v veliko Srbijo. To počno nepojmljivo brezobzirno in surovo: podnevi in ponoči bombardirajo in obstreljujejo zasebne hiše in stanovanjske bloke, bolnišnice in cerkve, šole in otroške vrtce. Rušijo in zažigajo stavbe, streljajo in koljejo ljudi. Nepojmljivo.

Zahod medtem sestankuje, se pogovarja, debatira, diskutira, argumentira, kontraargumentira — in srbsko divjanje gleda s prekrižanimi rokami. Obljublja, da bo priznal Slovenijo in Hrvaško v trenutku, ko bo divjanje doseglo določeno mero. Potemtakem ga je bilo doslej še premalo? To čakanje Zahoda po cinizmu naravnost zaudarja.

Slovenija se ob vsej nenaklonjenosti zunanjega sveta, tako jugoslovanskega kot mednarodnega, ubada še s svojimi tegobami. Medtem ko vlada odgovorno in prizadevno išče rešitve za težave svoje mlade republike, ji opozicija soli pamet z modrostjo iz prejšnjega enoumja in meče polena pod noge. Problemov seveda ne manjka: treba je doseči mednarodno priznanje slovenske samostojnosti, zavarovati državo pred oboroženim Jugom in reševati gospodarsko krizo. Ta je ogromna: brezposelnost, inflacija, pomanjkanje denarja, znižana proizvodnja, manjša prodaja, pomanjkanje naročil...

Kljub nagrudenim težavam gre demokratično izvoljena oblast svojo pot mirno naprej. "Psi lajajo, znamenje, da smo na konju." Čisto gotovo je vladi pri tem velika opora zavest, da je tudi vsa zdomska Slovenija z njo. Saj je ta to dokazala s svojo zavzeto podporo na mednarodnih mestih in s krepkimi vsotami denarja, ki jih je poslala domovini.

goče. To je dolga življenjska zgodba."

"Rekli ste, da hočete ostati nekaj dni pri nas. S kakšnim namenom? Da opravite duhovne vaje?"

"Za duhovne vaje je še prezgodaj. Jih še ne bi zmožel. Ostal bi rad nekaj dni pri vas, da bi našel mir."

"Če ga ne najdete v sebi, vam ga tudi naši zidovi ne bodo mogli dati."

"Vem. Iskati ga moram v sebi. Okolje naj bi mi pomagalo."

"Ste duhovnik?"

"Me poznate?"

"Ne poznam vas. Imate pa to vtisnjeno v obraz."

"Ni mogoče! Bil sem duhovnik. Zdaj nisem več."

"Morda niste v službi. Duhovniški pečat vam je pa ostal. V srcu in na obrazu."

"Tem bolj žalostno."

"Ne žalostno. V tem je posebna milost. Kakor v kristjanu, ki zapravi krstno milost, kristjan pa še ostane. Povratek je veliko lažji kakor pot na novo."

"Ne vem, če zame povratek je."

"Morda boste to spoznali tukaj. To vam zelo želim. Ostanite pri nas, dokler se vam zljubi. Prišli ste od daleč in ste potrebni okrepcila. Najprej telesnega, da bo tudi duh močnejši. Pokažem vam sobo, kjer boste stanovali. Naročil bom, naj vam postrežejo."

Prokurator je odšel in Željko je ostal sam. Opazoval je podobe po stenah, stare, na porjavelem papirju, podobe svetnikov in raznih članov kartuzijanskega reda. Vsi so bili nekako vznemirjeni, povzdignjeni, da se Željkov oči niso mogle dolgo muditi na njih.

Ob steni je bila postelja, lesena, preprosta, s preprosto žimnico in prav tako preprosto, že nekoliko preperelo prevleko ali odejo. Skoraj sredi sobe je bila nizka železna peč z dolgo, upognjeno dimno cevjo, ki je segala do stropa in je pozimi prostor gotovo bolj grela, kakor peč sama.

V sobi je bila še majhna miza, dva preprosta stola, to pa je bilo tudi vse.

Ne, ni bilo vse. Bil je ob steni še preprost lesen klečalnik in nad njim navaden črn križ z razpetim Jezusom. Na klečalniku je bila precej debela knjiga in Željko je takoj vedel, da je sveto pismo stare zaveze. Segel je po njej in kar na slepo odprl. Oči so mu obvisle na vrsticah preroka Izaija:

ALI POZABI ŽENA NA SVOJEGA DOJENČKA,
DA BI SE NE USMILILA SINA SVOJEGA TELESA?
IN KO BI GA TUDI ONA POZABILA: JAZ TE NE POZABIM!
GLEJ, NA OBE DLANI SEM TE NAPISAL . . .

Željku se je pogled ustavil na križu. Dolgo je gledal vitko telo, zvito v bolečinah, gledal je rane na rokah, kako so iz njih polzele že obledele in zabrisane kaplje krvi.

"Na obe dlani si me zapisal, na obe dlani. Na svoji dve prebodeni, krvavi dlani! Kristus, na svoji dve krvavi, ljubeči dlani si me zapisal!"

Zdrknil je na klečalnik, položil glavo na svoje roke, ki so se same sklenile in se ves zgrbil v trdem, krčevitem moškem joku. KONEC

V PREJŠNJI ŠTEVILKI "MISLI" sem pozabil omeniti, da je ob obisku koprškega škofa dr. Metoda Piriha bila uradno odprta in blagoslovljena knjižnica našega verskega in kulturnega središča. Seveda bo treba končati še veliko stvari, vendar knjižnica že deluje in rojaki si knjige že lahko izposojajo.

Veliko zaslugo pri urejevanju knjižnice imata gospa Iva Kreševič in njen svak Branko Kreševič. Zbranih imamo že lepo število knjig in za vsako smo darovalcu hvaležni. Med zbirko so tudi knjige, ki jih zaradi njih vrednosti, redkosti, ali kakegadruga utemeljenega vzroka ne posojamo na dom. Lahko pa si jih vsakdo izposodi in uporabi na licu mesta.

Vsi, ki si želite prijetnega in koristnega branja ter hočete obogatiti svoj besedni zaklad – ob nedeljah po maši je knjižnica odprta.

Naši letošnji prvoobhajanci oz. pripravniki na prejem zakramenta svete birme, imajo verouk vsako prvo nedeljo meseca po maši. Priprava bo trajala vsaj tri leta, da bodo dovolj stari in tudi dovolj pripravljeni za prejem svete birme. Starši, ki se želite pridružiti skupini, se lahko ob nedeljah dogovorite z našo katehistinjo Ančko Ahlin.

Miklavževanje bo letos v naši cerkvi na nedeljo 8. decembra po maši. Miklavževo obdarovanje je stara krščanska navada, ki se je otroci zelo veselijo. Že pred stoletji je tudi v naši domovini pognala svoje korenine. Prav je, da jo ohranjamo tudi v tujini, kjer smo žal že pozabili in izgubili veliko lepih krščanskih navad. Kar so nas učili naši verni starši, včasih hudo zanemarjamo, a vendar je naša dolžnost, da vse to kot dediščino izročimo svojim otrokom, to pa v isti vrednoti in brez vsakega popačenja, kot smo jo mi prejeli. Starši, ki želite, da bi tradicija nebeskega dobrotnika Miklavža ostala med nami, pripeljite svoje otroke ali

SVETA DRUŽINA

*Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave, W. Hindmarsh, S. A., 5007
(P. O. Box 479, Welland, S. A., 5007)
Tel.: (08) 46 9674*

vnuke na srečanje z Miklavžem. Osmega decembra, po deseti maši v slovenski cerkvi svete Družine!

Med našimi bolniki bi rad posebej omenil gospo Elo Sužnik, ki je v Domu onemoglih v Dawns Parku. Seveda imamo še več bolnikov, ki jih je poleg starih let obiskala bolezen. Vsak jo na svoj način prenaša kot del življenjskega križa, ki ga ne moremo odložiti, lahko pa nam veliko koristi za večnost.

Dne 20. oktobra je v Queen Elizabeth Hospitalu v Woodville umrl STANKO ANTON KOZLOVIČ. Pokojnik je bil rojen 10. marca 1930 v Trseku pri Koprju. Mašo zadušnico smo imeli v naši cerkvi dne 25. oktobra, pokopan pa je bil v Centennial Parku. Naj počiva v miru božjem, ženi, sinu in hčerki ter sorodnikom pa izrekamo sožalje.

Ko ravno končavam to svojo pisarijo, sem zvedel tudi za smrt GABRIJELA PIRCA. Žal še nimam podatkov in niti časa pogreba, zato naj ga samo omenim, več o njem pa v prihodnji številki. R.I.P.

Radijska oddaja v priredbi našega verskega središča je vsako drugo sredo vsakega meseca. Oddaja je na etnični radijski postaji 5 EBIFM zvečer ob 7.30. Adelaide Slovenci ste vabljeni k poslušanju!

~ JANEZ

Spokojna
božja
njiva
v dolinici
pod
cerkvijo
v Zgornji
Kungoti

IZPOD TRIGLAVA

MORATORIJ se je iztekel opolnoči 7. oktobra. Na Brionih je zavezal Republiko Slovenijo, da se za čas do tega datuma zdrži uresničevanju osamosvojitve in korakov. Slovenija je obljubo strogo držala, zdaj pa z vso upravičenostjo pospešeno nadaljuje pot do samostojnosti in neodvisnosti. Oboje bo dosegla, o tem sem prepričan, pa četudi z nepotrebno zamudo in kaj čudnim zadržanjem svetovnih demokratskih sil.

DRŽAVE SVETA se imenuje publikacija, ki jo izdaja Zveza geografskih društev Slovenije v Ljubljani. V letošnji izdaji je 175 opisanim državam dodana in opisana tudi samostojna Slovenija. Iz zanimivih osnovnih družabnih podatkov, o naravnih razmerah ter gospodarstvu, razberemo marsikaj novega o deželi pod Triglavom. Med drugim vzemo, da je Slovenija s svojo površino 20.256 kvadratnih kilometrov med opisanimi 175 državami na 131 mestu – opisanih je torej še 44 držav, ki so manjše od Slovenije. Z ozirom na število prebivalstva – naša matična Slovenija ima približno dva milijona ljudi – pa je republika Slovenija med 175 državami na 117 mestu, kar nam pove, da jih je od 175 še kar 58 v tem pogledu manjših od naše rodne domovine.

Samostojno Slovenijo torej ni treba biti prav nič sram, ne zaradi majhnosti po površini in tudi ne zaradi nizkega števila prebivalstva. Nismo veliki, pa tudi ne najmanjši. In resnično je dejstvo, da "velikih ni brez majhnih"...

DOČIM bodo v Kočevskem Rogu kmalu začeli graditi cerkev v spomin tisočem pobitih, bo dostojen spomenik teharским žrtvam kar bližnja cerkva svete Ane nad Teharji, ki je lepo obnovljena na nedeljo 13. oktobra privabila k sebi okrog 2000 vernikov. Ta dan je svetišče ponovno blagoslovil in za zbrano ljudstvo, povečini so bili sorodniki po vojni pobitih domobrancev in domačinov, maševal mariborski škof dr. Franc Kramberger. Navzoči so bili tudi nekateri vidni predstavniki republiške in krajevne oblasti. Po bogoslužju je sledil ob strani cerkve, ki gleda proti nekdanjemu taborišču, tudi krajši kulturni spored, med katerim je minister Izidor Rejc odkril spominsko ploščo, posvečeno vsem teharским žrtvam.

BREZPOSELNOST se v Sloveniji sicer rahlo zmanjšuje, a številke so še vedno visoke in vznemirljive: število nezaposlenih je bilo septembra v Sloveniji – 82.000. Od teh je 40,500 mlajših od 26 let, svojo pr-

vo zaposlitev pa domala zamažuje kar 20.000 mladih. V odstotkih je v Sloveniji brezposelnih okrog 9% delovnega prebivalstva. Naši sosede pa kažejo tole sliko: Italija ima 10% brezposelnosti, Avstrija pa samo 3%. Naša Avstralija pa kar 11%...

OB STOLETNICI SMRTI so velikemu jezikoslovcu Franu Miklošiču odkrili spominsko obeležje pred mariborsko Univerzitetno knjižnico, ki ga je vsekakor zaslužil. Obnovili so tudi njegovo rojstno hišo v Radomerščaku pri Ljutomeru in v njej na novo uredili spominsko sobo. – Miklošič je ponesel slovensko besedo s seboj v Gradec in na Dunaj, kjer je postal redni profesor slavistike, nekaj časa pa tudi dekan filozofske fakultete in rektor dunajske univerze. Ves čas svojega delovanja se je zavzemal za zedinjeno Slovenijo in za slovenščino po šolah in uradih.

SLOVENSKO OLIMPIJSKO LISTINO so sredi meseca oktobra podpisali v Okrogli dvorani Cankarjevega doma v Ljubljani. Pripravil jo je iniciativni odbor Olimpijskega komiteja Slovenije. Zaradi navzočnosti številnih vrhunskih športnikov in odličnih gostov je bila ustanovitev nove Slovenske športne organizacije nadvse slovesna, pa tudi pomembna. Slovensko olimpijsko listino je prebrala olimpijka iz vrst alpskega smučanja Mateja Svet, podpisala pa sta jo v imenu vseh slovenskih športnikov telovadec Leon Štukelj in njegov uspešni naslednik Miro Cerar.

GLEDE GOZDOV pa se Zeleni v Sloveniji nimajo kaj pritoževati. Zdaj so namerili v deželi pod Triglavom 13,534 ha več gozdov, kot jih je bilo pred enim letom. To pa pomeni za 1,3% povečanja. To je pri nas v tem stoletju tretja največja gozdnatost.

MISIJSKI KONGRES je bil v Ljubljani proti koncu septembra, kakor so bila študijska srečanja misijskih prijateljev svoj čas pred zadnjo vojno že v Grobljah, kjer je bila misijska tiskarna lazaristov, po vojni pa v begunskem taborišču Senegaliji v Italiji, v argentinski prestolici Buenos Airesu, v Rimu in v Tinjah na Koroškem. Dopoldanskega dela prvega dne sta se udeležila tudi ljubljanski nadškof in metropolit dr. Alojzij Šuštar, kakor tudi minister za Slovence po svetu dr. Janez Dular. Svežo afriško prisrčnost so dali kongresu s svojo pesmijo in ritmiko OTROCI JUTRANJE ZARJE, ki jih je iz Zambije pripeljal v domovino na pevsko turnejo misijonar p. Miha Drevenšek.

Kongres je marsikaj odkril, na novo osvetlil in poudaril, da imajo slovenski misijonarji po vsem misijskem svetu visoko ceno. So delavni, skromni, nesebični, požrtvovalni. Od predvojnega misijskega kongresa v Grobljah pa do danes je delovalo v misijonih 246 naših misijonarjev, delujočih danes pa je 119.

Z VSEH VETROV

VOJNA NA HRVAŠKEM se kar noče ustaviti, je pa o njej silno težko poročati v mesečniku, saj še celo dnevnikarji pritožujejo, da novica izpodriva novico in je razvoju dogodkov komaj mogoče slediti. Premirjev je bilo že cela vrsta, borbe pa ne prenehajo. Jugoslovanska "ljudska" vojska (pravilneje bi bilo reči srbska) napada, Hrvatje so v obrambi svojega ozemlja. Vukovar je postal hrvaški Stalingrad, Dubrovnik prav tako. A borbe neusmiljeno zahtevajo žrtve, ranjence in begunce, pa tudi uničujejo kulturne in gospodarske dobrine. Doslej je prizadetih nad 170 krajev, pregnanih iz domov preko 250.000 ljudi, od katerih jih je približno v Slovenijo okrog 30.000. Usoda mnogih duhovnikov, redovnikov in redovnic po krajih, ki jih je zasedla zvezna "ljudska" armada, je neznana. Uničenih ali močno poskodovanih je doslej 210 župnijskih in podružnih hrvaških cerkva, 22 samostanov in preko 50 župnišč. Poleg cerkva so povsod med prvimi cilji bolnišnice, otroški vrtci, domovi za upokojence, dalje šole, kulturne ustanove in spomeniki... Res barbarstvo dvajsetega stoletja sredi Evrope, da se opazovalec samo čudi, odkod se je vzelo. Evropska skupnost in ostali svobodni svet pa samo gledata, kot da bi ne verjela, kaj se dogaja na Balkanu... Šele ob nevarnosti za uničenje zaščitenega zgodovinskega bisera Jadrana - Dubrovnika, so se gospodje vsaj malo zganili, vsekar bolj kot ob poročilih o trpljenju civilistov in stotinah pobitih...

V ŠVICI cvete islam, pravi poročilo. Res v tej državi živi že nad 100.000 muslimanov, od teh 65.000 iz Turčije, 15.000 pa iz Jugoslavije. Posedujejo že kar številna svoja središča, med katerimi sta največji in tudi najvažnejši mošeji v Zürichu in Ženevi. Mešanik zakonov - eden musliman, drugi kristjan - je že 4500. Poročilo ob tem doda, da so navadno le žene kristjanke, kajti le možu muslimanu je dovoljeno imeti takšno ženo, a mu kljub temu ni dovoljeno imeti nobene zveze s krščanstvom.

BO SOVJETSKI MOZAIK sploh obstal, se sprašuje svet po ponesrečenem poskusu v Sovjetski zvezi in po vrnitvi Gorbačova kot predsednika v Moskvo. Čas je prinesel take in tako nagle preobrate, ki jim še zdaj komaj verjamemo, malo časa nazaj pa bi si jih celo težko omislili. Nekdaj vsemogočna komunistična partija je suspendirana po celotnem ozemlju nekdanje Sovjetske zveze, in v praksi je izven zakona. KGB, do

nedavna proslula politična policija, se bo globoko prenovila in bo izgubila prvotni videz. Tudi v vojski sami je že veliko čistk. Politični zemljevid nekdanje mogočnega imperija se sedaj vidno razkrajaja. Cela vrsta republik se je odločila za izstop iz ZSSR. Gorbačev je sicer dosegel, da so nekatere izmed njih storile korak nazaj v smislu, naj bi se pogodili za nekako skupno obliko njih doma, vsaj na gospodarskem polju. Veliko vplivnih osebnosti pa je zavrnilo vabilo Gorbačova, naj pristopijo v nekak varnostni svet države. Je še kar preveč nezaupanja z ozirom na pretekle krivice. Kup vprašanj vstaja, na katera danes še ni mogoče jasno odgovoriti.

Pretres v Moskvi je močno prizadel tudi razne sedanje in nekdanje zahodne komunistične partije. V vidni in hudi zadregi je francoska komunistična partija in italijanski komunisti se vsak po svoje rešujejo iz zagate. Tudi naši avstralski so ob vseh ruskih in evropskih dogodkih postali nekam molčeči.

ZA MIR je poslalo poseben poziv odgovornim v Jugoslaviji nad sto znanstvenikov iz osmih evropskih držav. Posebej poudarjajo, naj se v enaki meri zavzemajo za človekove pravice vseh narodov in manjšin v Jugoslaviji. Žal poziv ni rodil nobenega vidnega uspeha...

POZNAVALCI BRAZILIJE vedno znova iščejo odgovor, kako dan za dnem milijonom Brazilcev sploh uspe preživeti. Eden glavnih vzrokov za skrajno ubožanost prebivalstva je treba iskati v dejstvu, da le 20% Brazilcev razpolaga z 80% narodnega dohodka, na ostalo prebivalstvo pa pride komaj skromnih 20%. Manjšina torej živi v preobilju, večina pa se bori z velikim ubožtvom po mestnih "četrtih bede". Nedavno je "Akcijska bratstva" ugotovila, da v Braziliji vsakih pet minut deset otrok umre za lakoto.

Med brazilskim prebivalstvom je 90% katoličanov. Katoliška Cerkev je dobila zaradi svoje skrbi za uboge naslov "Cerkev revežev". A četudi Brazilijo omenjajo kot največjo katoliško deželo na svetu, je temu treba dodati, da je večina ljudi zelo slabo poučena o krščanskih verskih resnicah. Zato predstavljajo veliko nevarnost razne verske ločine. Žal je premalo duhovnikov in ti morajo oskrbovati ogromna ozemlja. S pastoralo se zadnji čas ukvarja vedno več zavzetih laikov, ki pomagajo duhovnikom.

DVAJSET LET je minilo letos, kar je bila blagoslovljena (15. avg. 1971) Slovenska kapela v ameriškem narodnem svetišču Marije Brezmadežne v Washingtonu. Ob tej priliki je pokojni naš ameriški rojak, senator Frank Lausche (po službi sodnika, župana mesta Clevelanda, je bil petkrat izvoljen za guvernerja in nato dvakrat za zveznega senatorja države Ohio) imel govor, s katerim je čudovito lepo govoril o Sloveniji, rodni domovini staršev.

KOTIČEK NAŠIH MLADIH

Moja naloga v slovenski šoli. — Leto 1991 se je začelo zelo slabo za Slovenijo. Decembra meseca so sprejeli plebiscit, da bodo 26. junija se odločili za samostojno Slovenijo. Šest mesecev so se pripravljali na ta dan. Slovenci iz celega sveta so hiteli v Slovenijo, da bi praznovali. Goreli so kresovi po višinah. Nova slovenska zastava je plapolala, ko so se zbirali v glavnem mestu Ljubljani, da potrdijo samostojno Slovenijo. Ker so se bali vojske, so en dan prej začeli praznovati — 25. junija. Ravno so zaključili, ko so bili tanki že v deželi in so vse poteptali pod sabo. Ljudje so se hitro razbežali, posebno izseljenci. Sirene so oznanjale hudo uro. Prvo je bilo uničeno letališče Brnik. Povsod je bilo hudo, posebno na mejah.

Prelepa Slovenija se je spremenila v bojno polje, s tanki, minami, ognjem v najlepšem poletnem času. Ko so začeli avioni krožiti nad Ljubljano, so se ljudje bali, da bodo metali pline. Ljudje so bili po zakloniščih. A vseeno so morali hoditi na delo. Otroci pa niso šli v šolo, ker so bile počitnice. Nasprotniki so hoteli uničiti televizijske oddajnike. Polja so bila vsa zorana, ceste uničene, mnoge hiše so pogorele . . .

Mi v Avstraliji smo zelo žalostni poslušali radio, brali časopise in gledali novice na televiziji. Vsak dan

da bi tudi svojemu avstralskemu možu pokazala, kje se je rodila. In ko je bila letos v juniju rojena samostojna Slovenija, sta si oba oblekla majici z napisom SLOVENIJA MOJA DEŽELA, da sta študentom v šoli pokazala svoje veselje ob pomembnem dogodku.

Lilijani želimo obilo uspehov pri vzgoji mladine, za rojstni dan v mesecu decembru pa tudi obilico osebnega zadovoljstva in sreče v družini. Vesel sem, kadar lahko v Galerijo mladih dam nekoga, ki ga poznam že od vseh začetkov. Čudim se le, kam so šla leta in kdaj so takratni otroci zrasli . . .

VEČERNA

LUČKA NA OKNU SVETI V NOČ.
ANGELČEK, PRIDI NA POMOČ,
DA BO POKOJNO SPAL NOCOJ,
SANJAL KAJ LEPEGA SINKO MOJI!

LUČKA NA OKNU SVETI V NOČ.
SINKO ŽE SLADKO SPI . . . LAHKO NOČ!
MIRKO KUNČIČ

je bilo hujše. Bile so že prve žrtve, padli niso le vojaki, ampak tudi civilisti. Moji starši so vsak dan telefonirali v Slovenijo. Mlade fante nečake so vzeli v vojsko, pa so prišli srečno domov. Nobeden od naših sorodnikov ni bil prizadet, hvala Bogu. V Avstraliji smo se tudi večkrat zbrali pred avstralskim Parlamentom.

Žal še zmeraj ni miru. Sedaj je hudo v sosednih deželah. Tisti, ki so umrli, ne bodo nikdar pozabljeni. Padli so, da bomo mi imeli samostojno Slovenijo. Sedaj celi svet ve, kje je Slovenija in da hoče ta majhna dežela biti neodvisna. — Barbara Smrdel, Bulleen, Vic.

*DRAGI OTROCI! Danes bo naši GALERIJU MLA-
DIH dodano ime LILIJANA STRIDE r. ZDRAŽIL.
Letos dne 17. maja je graduirala na melbournski ka-
toliški univerzi Christ Campus ter prejela diplomu z
akademskim naslovom Bachelor of Education with
Distinction. Kot mlada deklica je pred 34 leti prišla
s svojo družino iz Maribora v Melbourne, dovršila v
Box Hillu osnovno in srednjo šolo (College of Our
Lady of Sion), učiteljsko pa v Burwoodu. Zdaj po-
učuje na katoliški šoli župnije Kilsyde (St. Richard's),
kjer obiskujeta pouk tudi njen sinko in hčerka. Da je
ob šolskih in družinskih skrbeh še našla čas ter dalje
študirala in odlično zaključila študij, ji je v čast in po-
nos. Čestitamo!*

Lilijana je po prihodu v Avstralijo že kot petletno dekletce nastopala pri prvih melbournskih kulturnih prireditvah ter s svojim ljubkim petjem prinesla sonček v marsikatero domotožno srce. Rada je oblekla narodno nošo in še danes je zavedna Slovenka, pa tudi katoličanka. Ko se je poročila, ni hotela imeti gostije. Želela si je raje odleteti v deželo pod Triglavom,

da bi tudi svojemu avstralskemu možu pokazala, kje se je rodila. In ko je bila letos v juniju rojena samostojna Slovenija, sta si oba oblekla majici z napisom SLOVENIJA MOJA DEŽELA, da sta študentom v šoli pokazala svoje veselje ob pomembnem dogodku.

Lilijani želimo obilo uspehov pri vzgoji mladine, za rojstni dan v mesecu decembru pa tudi obilico osebnega zadovoljstva in sreče v družini. Vesel sem, kadar lahko v Galerijo mladih dam nekoga, ki ga poznam že od vseh začetkov. Čudim se le, kam so šla leta in kdaj so takratni otroci zrasli . . .

VAŽNO OBVESTILO

Sydneyska ustanova za vzdrževanje univerzitetnega študija slovenskega jezika (The Slovenian Studies Foundation Trust) razpisuje za leto 1992 – 1993 TRI ŠTIPENDIJE za študente, ki bi se želeli vpisati v začetne ali nadaljevalne tečaje SLOVENSKEGA JEZIKA, SLOVENSKE LITERATURE ali SLOVENSKE KULTURE na MACQUARIE UNIVERZI v Sydneyu. Študirate lahko redno, če živite v Sydneyu ali bližnji okolici, ali pa korespondenčno (preko kaset) ne glede na to, na katerem koncu Avstralije živite.

Znanje dveh ali več jezikov, v vsakem poklicu, je danes v moderni Avstraliji nujno potrebno.

Vsi zainteresirani, ne zamudite priložnosti! Za podrobnejše informacije o študiju in štipendijah se obrnite na MARIJO SENČAR v Sydney, telefonska številka (02)523 5310, številka faxesa pa (02)544 1640.

VIKTORIJSKO ŠOLSKO OBVESTILO

Gospod Gil Freeman (Principal of the Victorian School of Languages) sporoča, da bo tudi v letu 1992 v viktorijskih državnih šolah za mladino in odrasle prilika učenja drugih jezikov Viktorijska šola jezikov je državna ustanova, ki se po besedah g. Freemana "posvečuje pouku tistih jezikov, ki jih vsakdanja šola ne posreduje. Šola je res ponosna na to, da že vrsto let nudi pouk tujih jezikov viktorijski skupnosti. To dejstvo vsebuje priznanje raznim narodnim skupinam, ki predstavljajo viktorijsko družbo, da ohranjajo lastni jezik in kulturno dediščino. Z zadovoljstvom naznanjam, da nudimo mladini tudi učenje slovenskega jezika in sicer v Melbournu na UNIVERSITY HIGH SCHOOL, Story Street, Parkville, 3052."

Čas vpisovanja je že tu, zato naj starši ali študentje zaprosijo na gornjem naslovu za prijavnico, ali pa telefonirajo na glavni urad Viktorijske jezikovne šole za podrobnosti (telefon 639 1230 in 639 1231). Število učencev je omejeno, zato je potrebna čimprejšnja prijava in za zagotovitev mesta 1992 tudi vplačilo šolnine (20.– za študente, za ostale pa 90.– dol.)

Admiral Motor Inn

Vaša gostitelja sta MURRAY in FRANK BERIC

Eno-, dvo- in trisobna odlično opremljena stanovanja, kopalni bazen, sončna terasa, pralnica, TV, ventilatorji, zajtrk po želji . . .

Samo par minut hoje do plaže in središča mesta.

Vprašajte za ostale informacije!

2965–2967 Gold Coast Highway

(ali pa P. O. Box 691)

SURFERS PARADISE, QLD.4217

Telefon: (075)398 759

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

RINGWOOD NORTH, VIC. –Četudi ne soglašam z vsem, kar prebiram v Slovenskem Koledarju 1992 (vsako leto ga izdaja Slovenska izseljenska matica), sem v njem našla naslednje misli, ki so kot nalašč za avstralske Slovence:

Pomagaj kolikor moreš pri delu
za lepšo prihodnost Slovenije!

Če ne moreš pomagati, ne zaviraj!
Ne podiraj, kar je zgrajenega!
Za nobeno ceno se ne skregaj!

Neprestano ogovarjanje, sumničenje in presojanje s strani nekaterih naših ljudi, ki dvomijo, da je Slovenija samostojna dežela, čeprav za enkrat res še ni uradno priznana od sveta; nesprejemljivost sprememb v Sloveniji, niti delovanje članov Slovenskih narodnih svetov križem Avstralije, ki se iz dneva v dan borijo, da bi avstralska vlada in tukajšnja javnost bolje spoznala našo deželo pod Triglavom; dalje obsojanje, da smo zaradi naše narodne zavesti postali preveč "politični" . . . vse to me osebno zelo moti in enostavno ne morem razumeti te "logike", četudi zaradi tega ne obsojam nikogar.

Ali se bodo ti ljudje po uradnem priznanju Sloveni-

Slovensko Pismo

THE SLOVENE LETTER

je nova informativna revija, ki jo izdaja
AVSTRALSKA SLOVENSKA KONFERENCA.
Se želite seznaniti z njeno vsebino?

Sporočite nam svojo željo in vam pošljemo
zadnjo številko brezplačno na ogled. Potem pa
sami odločite, ali se boste nanjo naročili.

SLOVENSKO PISMO je edina revija te vrste v
Avstraliji. Prinaša obilo informacij o tekočih do-
godkih v Sloveniji ter med Slovenci v Avstraliji in
tudi drugih zanimivosti. Izhaja šestkrat na leto.
Berite, ne bo vam žal!

Naročila pošljite na:

UPRAVA/ADMINISTRATION

Alfred Brežnik

P. O. Box 188

COOGEE, NSW, 2034, AUSTRALIA

Tel: (02)519 3933 - Fax: (03)550 1378

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction

A.F.D.A.

Tel: 724 5408

17 Railway Parade, Fairfield 2165

Fax: 728 2253

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

je kot samostojne države trkali po prsih (Glej, kaj smo Slovenci našega časa dosegli!), ali bodo še naprej zanikali zastavo z novim grbom prav tako, kot prej-šnjo z zvezdo?

So ti ljudje proti splošnemu slovenstvu, ali morda samo proti slovenski demokraciji, ki je šele v razvoju in ima še dolgo pot pred sabo? Gotovo bo vzelo še nekaj let, preden se bo Slovenija lahko primerjala z drugimi demokratičnimi deželami.

Vse preveč Slovencev med nami težko loči nerodnjaštvo od strankarske politike. Čas bo izkazal svoje, med tem časom pa ostanimo složni in zvesti materi domovini! – Anica Markič

ZAHVALA – Ob nenadni in prerani smrti našega dragega **RAFAELA ŽELE** se zahvalujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za njihovo sočustvovanje v času našega žalovanja, dalje za molitve na predvečer ob krsti, pri pogrebni maši, in za spremstvo na zadnji poti k večnemu počitku.

Naša zahvala tudi vsem, ki so darovali cvetje, ali pa morda namesto cvetja denarni prispevek za Dom matere Romane.

Lepa hvala tudi patru Baziliju za cerkvene obrede, čč. sestram pa za poslovilno petje pri pogrebni maši.

Dobri Bog naj povrne vsem!

Brat Franc z ženo Slavo,
brat Janez z družino
in nečak Stojan z družino

MT. BARKER, W. A. – Uredništvu oz. upravi se iz srca zahvaljujem za pošiljko. Vesela sem bila, ko sem dobila v roke zanimivo branje. Tako me je vleklo, da nisem mogla iti v miru spat. Začela sem brati, zbudila

pa sem se ob štirih zjutraj s knjigo v rokah in očali na nosu, pa še luč je gorela. Sem si rekla: Ta je pa lepa, kaj takega še nisem naredila v svojem življenju. . .

Tukaj sem sama, vsaj ne vem za nobenega Slovence, še Jugoslovana ne. Življenje si krajšam z knjigami. Prebiram Sveto pismo, pa tudi knjigo Priprava na smrt sem prinesla s seboj preko morja. Je stara, tiskana leta 1900, in čuvam jo kolikor je mogoče. Pa gramofonske plošče sem si preskrbela, tudi cerkvene, da poslušam pritrkavanju. Moram priznati, da tu najbolj pogrešam zvonjenje. Kako je bilo doma lepo, ko so nam pritrkavali zvonovi ob praznikih. Tukaj pa nič. Slika in članek o Novi Štifti sta mi obudila globok spomin. Skoraj vsako leto na petnajstega avgusta sem poromala na to božjo pot. Tudi zgodovino hranim in prebiram, kako je nastala. Res, vsi smo siromaki v tujini in vsak po svoje občuti ob spominih, ki ga popeljejo daleč nazaj. Še večji siromak je pa tisti, ki mu ti spomini niso več mar. . .

Upam, da boste prebrali te moje čačke. Zaradi hudega sklepnege revmatizma imam vse trde roke. Vse mi pada iz rok in težko pišem.

Naj vas pri Mislih in vse bralce tega našega lista prav iskreno pozdravljam – Ivana Ponikvar

ISKRENO ZAHVALO bi rada izrazila v Mislih ob izgubi dragega moža, očeta in brata ter starega očeta **CIRILA ČAMPLJA**, ki nas je zapustil po težki bolezni 6. novembra letos. Zahvala najprej našim slovenskim duhovnikom in sestram, saj je bilo Cirilu v veliko veselje in tolažbo, ko je pater v bolnišnico pripeljal gospoda škofa Piriha in mu je ta podelil zakramente. Zahvala vsem, ki ste se udeležili molitev, maše za-

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje v Avstraliji se nahajata JANKO in KATICA STULAC, doma iz Novega mesta na Dolenjskem in ju predstavlja ta slika. Išče ju tretja oseba na sliki, Fani-ka Tišler, da bi se staro poznanstvo in prijateljstvo obnovilo. Kdor ju pozna, naj jima sporoči. Naslov Fani-ke (živi v Nemčiji) bosta dobila pri Štefki Turk, 40 Scott Avenue, St. Albans, Vic. 3021.

. . . kje živi AVGUST CAFUTA, ki se že dolgo ni oglasil sorodnikom. Njegov zadnji naslov je bil v Canberra (37 Majura Ave., Dickson, ACT).

. . . kje se nahaja JOHN STERLE, ki je po rodu iz vasi Gornje Jezero (Notranjska) in eden prvih nase-ljencev po vojni v Avstraliji. Že več kot pet let se ni oglasil domačim. Njegov zadnji naslov je 20 Manning Road, The Entrance, NSW.

. . . kje v Avstraliji je ZOFIJA ŠAJN, katere zadnji naslov je bil 24 Highlands Cres., Blacktown, NSW. O njej poizveduje prijateljica Helena Vižintin v Renčah, ker se že dolgo ni oglasila.

Sleherno poročilo o pogrešanih bo hvaležno spreje- to in posredovano domačim oz. prijateljem doma ali pa tukaj tem, ki posredujejo pri tem iskanju. Pišete ali pa telefonirate lahko na MISLI, ali pa na RAFAEL-a (P.O.Box 280, Merrylands, NSW, 2160).

dušnice in pogreba. Bog povrni vsem, ki ste njemu v spomin obdali krsto s cvetjem, kakor tudi vsem, ki ste namesto cvetja darovali v Sklad Doma počitka m. Ro- mane. Pokojnega Cirila priporočam v molitev tudi v bodoče. – Hvaležna Angela Čampelj ter otroci Helena in Ciril z družinama ter Julie, sestre in bratje ter ostalo sorodstvo.

Iz uredništva – Pravkar sem govoril po telefonu z našim rojakom in naročnikom, ki živi s svojo družino v Burnie, Tasmanija. Najprej je bila pritožba, da Misli ne pošiljam. Po juliju tega leta še ni prejel nobene šte-

vilke. Seveda sem mu pojasnil, da sta šli od takrat že dve številki (zadnja dvojna) na njegov naslov – kje sta obtičali, pa mi ni znano. Rad bom poslal obe števil- ki ponovno, saj tako delam vselej, kadar mi naročnik sporoči, da MISLI ni prejel, ali pa so prišle strgane oz. z vsaj štirimi praznimi stranmi. – Dalje pa sem v raz- govoru zvedel, da Mario Ukmar (tako je naročniku ime) z ženo Milico pripravlja slovenske radijske ure, ne sicer prepogoste, pa vendar. Poslužujeta se Radia Wineyard, 106. 1 Mhc. Prva slovenska ura je bila na dan 27. junija, zdaj pa sta pripravila uro za dan pete- ga decembra ob osmih zvečer na isti postaji. Obema iz srca čestitam, s tem poročilom pa bom katerega tasmanskih Slovencev spomnil na to, da bo na objav- ljeni datum in uro našel postajo ter prisluhnil sloven- ski besedi in pesmi. Tasmanija nasih slovenskih oddaj gotovo ne ujame, zato jim bo to moje obvestilo mor- da dobrodošlo. - Ukmarjevim lep pozdrav! – Urednik

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Proprietor: Giovanni Verga

9 TRAWALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.

Telefon: 359 5509

doma: 478 5375 in 478 4726

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako naše delo!

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnik Simon Špacapan

Tiskarna za
brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, Brunswick 3056

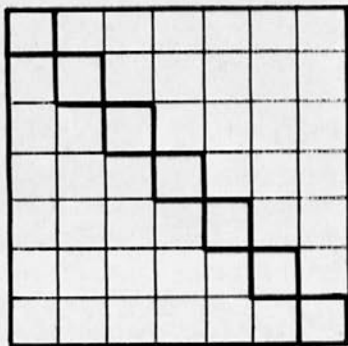
Telephone: 387 8488

DO YOU NEED A GOOD PLUMBER?
POTREBUJETE KLEPARJA,
VODNEGA ALI PLINSKEGA
INSTALATERJA?

Rojakom Melbourne in okolice
se priporoča in je na uslugo
JOŽE ŽUGIČ,
5 Waverley Ave., E.Kew - Tel.: 817 3631

1. KORALDA
2. KRAJINE
3. KAMENJE
4. KOTANJA
5. KROMPIR
6. KOPANJE
7. KOLEDAR

K

REŠITEV pošljite do 14. decembra na uredništvo.

PRAVILNO SO REŠILI ter vstavili pravilne besede v Kombinacijsko križanko zadnje številke sledeči: Se stre Slomškovega doma, Jože Štritof, Jože Grilj, Italo Bacchetti, Lotka Rafolt, Marjan Jonke, Vinko Butala, Slavko Koprivnik, Sonja Žalik, Francka Anžin in Cilka Šorn, Ivanka Študent, Lidija Čušin, Milan Prešeren, Lojzka Pinterič, Ivan Dobaj. – Žreb se je tokrat nasmehnil Sonji Žalik.

“Kam neki bi šli letos silvestrovat?” se sprašujejo v družini.

“Jaz bi šel nekam, kjer že dolgo nisem bil,” reče sin.

“Da, da, le pojdi k frizerju!” se oglasi oče.

+ + +

“Dragi, moral mi boš kupiti nov kožuh. Tega nosim že celih deset let,” poskuša žena zviti svojega moža. On pa: “Lisica ga nosi celo življenje, pa prav nič ne sitnari. . .”

+ + +

“Kje pa je tvoj sin?” – “Na univerzi.” – “O, a tako! Kaj pa študira?” – „Nič. Streho prekriva.”

+ + +

“Za boljšo prebavo pijem pivo, proti nizkemu pritisku se borim s črnim vinom, proti gripi pijem rum, proti glavobolu pa slivovko.”

“Kdaj pa piješ vodo?”

“Te pa nikoli. Veš, take boleznj še nisem imel.”

+ + +

“Tako sem se trudil, da sem se naučil govoriti pet jezikov – sedaj me pa žena z enim samim premaga.”

+ + +

“Takega tedna pa še ne! Najprej sem si zlomil nogo, potem so mi ukradli denarnico, nazadnje se je pa še žena, ki mi je pred enim mesecem ušla, vrnila! . . .”

U

1. UČBENIK
2. UVEDENO
3. UREDNIK
4. UKREPAJ
5. UMETNIK
6. UŽIVALI
7. UKINITI

Besede z začetno črko K vstavi v kvadrat K, seveda v drugačnem redu kot so tukaj. Pravilno stavljene ti bodo dale v okencih od levega vrhnjega kota kvadrata do desnega spodnjega osmo besedo. – Isto pravilo velja za kvadrat U z besedami, ki se začno s črko U.

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSEŠKO PODJETJE

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO and JOE
MEMORIALS P/L

10 BANCELL STREET,
CAMPBELLFIELD, VIC. 3061

Tel.:
359 1179
A.H.: 470 4095

Vsa
dela so
pod garancijo!

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 808 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

HEIDELBERG CABINETS
PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Priporočamo se melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

KRAŠKI IZLIVI – Pesmi Marcele Bole, Melbourne. Cena 7.– dol.

ISKANJE – Pesmi Petra Košaka, Melbourne. Cena 3.– dol.

CVET LJUBEZNI – Pesmi Ivana Lapuha, Melbourne. Cena 4.– dol.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opombami in kratko razlago težko razumljivih mest. Cena 6.– dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika s 305 stranmi. Cena 5.– dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika, z dodatkom stalnih mašnih in drugih molitev. Cena je 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjžica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtnne spise Tomaža Kempčana. Cena 5.– dolarjev.

OHIO'S LINCOLN, FRANK J. LAUSCHE. V angleščini pisan življenjepis zdaj že pokojnega rojaka – senatorja ZDA. – Cena 22.– dol.

DREAM VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center, USA. Cena 12.– dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kopal. Cena 8.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jozeta Komidarja, N.S.W. Obsega spomine na Loko dolino med revolucijo in razmišlja o komunizmu. Cena 6.– dol.

THE SLOVENIANS FROM THE EARLIEST TIMES – V angleščini je napisala slovensko zgodovino Dragica Gelt. S številnimi slikami opremljena knjiga je izšla v Melbourneu. Cena 22.– dolarjev.

Imamo še več knjig našega matičnega, zamejskega in zdomskega trga.

LEPOTE SLOVENSkih CERKVA je monumentalna knjiga z 283 barvnimi posnetki. Avtor slik je Jože Anderlič, besedilo pa je napisal dr. M. Zadnikar. Cena 49.– dol.

ZAPOJMO, FANTJE! je naslov žepni izdaji narodnih pesmi. Cena je samo pet dolarjev.

GORIŠKE MOHORJEVE 1991 (pet zanimivih knjig) še na prodaji za 37 dolarjev. Poština posebej.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prirčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš **DOM**, poznan pod imenom **TRIGLAV**, na Irwing Street, **PHILLIP (CANBERRA)**, A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Nas bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

FOR ALL YOUR
TRAVEL REQUIREMENTS:
AIRLINES
TOURS
CRUISES
COACHES
ACCOMMODATION
TRAVEL INSURANCE

PLEASE CONTACT:
ANGIE - CHARLES - or ERIC
G R E G O R I C H

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

Lic. No:
30218

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

POLETI DO LJUBLJANE, ZAGREBA, TRSTA in DUNAJA
/enako do RIMA, BEOGRADA, FRANKFURTA.../

Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta...

*Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!*

Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanja!
PRIDEMO TUDI NA DOMI

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL
1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Vic. 3109
Telefon: 842 5666